

številka 3 | december • 2020

Vincencijeva pot

Glasilo vincencijanske družine

Naše življenje nosiš v svoji roki
Adventno pismo 2020 - Jezusov obraz
Teologija na Slovenskem

Vincencijanska družina – kdo smo in kje

MISIJSKA DRUŽBA – LAZARISTI (CM)

Družba duhovnikov in bratov, ki jo je ustanovil sv. Vincencij Pavelski. Njen glavni namen je oznanjevanje evangelija in služenje ubogim.

Vizitator: Franc Rataj CM

Naslov: Maistrova 2, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/230-24-64, cm.provincialat@rkc.si, www.lazaristi.si

Dom sv. Jožef – duhovno prosvetni center

Zasebni zavod s trojno dejavnostjo: duhovno-prosvetno, orglarsko šolo in institucionalnim varstvom starejših, ki je koncesijsko.

Direktor doma: Jože Planinšek CM

Naslov: Plečnikova ulica 29, 3000 Celje

Telefon: 059/073-800, info@jozef.si, www.jozef.si

Samostan lazaristov Mirenski Grad – Gnidovčev dom

Dom duhovnih vaj.

Direktor doma: dr. Peter Žakelj CM

Naslov: Miren 216, 5291 Miren. Telefon: 05/398-43-00, info@mirenski-grad.si, www.mirenski-grad.si

Študentski dom Vincencij (ŠDV)

Dom, ki sprejema študente iz vse Slovenije in jim nudi prostor za bivanje, študij, duhovno rast in druženje v času študija.

Ravnatelj: Tilen Prinčič CM

Naslov: Tabor 12, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/431-13-50, ravnatelj.sdv@gmail.com, sdv.lazaristi.si

HČERE KRŠČANSKE LJUBEZNI – USMILJENKE (HKL)

Družba sester, ki sta jo ustanovila sv. Vincencij Pavelski in sv. Ludovika de Marillac. Njihovo poslanstvo je duhovno in telesno služenje ubogim.

Vizitatorica: s. Francka Saje

Naslov: Pod bregom 22, 1231 Ljubljana-Črnuče.

Telefon: 01/562-90-10,

hkl.provincialat@rkc.si, www.usmiljenke.si

Dom sv. Katarine, Mengeš - Zavod usmiljenk

Institucionalno varstvo starejših s koncesijo.

Direktorica: Snežana Golob

Naslov: Zavrti 45, 1234 Mengeš. Telefon: 059/365-400 dom.sv.katarine@zavod-usmiljenk.si, www.zavod-usmiljenk.si

MARIJINE SESTRE ČUDODELNE SVETINJE (MS)

Družba je nastala na slovenskih tleh in jo je ustanovila s. Leopoldina Brandis. Njihovo prvo poslanstvo je pomoč bolnikom.

Vrhovna predstojnica: s. Irma Makše

Naslov: Hrenova 10, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/422-46-50, ms.vrhovno.vodstvo@rkc.si, marijine-sestre.rkc.si

Darovi za vzdrževanje Vincencijeve poti

Prostovoljne prispevke lahko nakažete na: Vincencijeva pot, Dom sv. Jožef, Plečnikova ulica 29, 3000 Celje
Račun: SI56 3300 0000 1631 628, sklic: 00 9001. Če želite potrdilo o nakazilu, nam na uredništvo sporočite vaš naslov. Hvala za vsak dar!

DRUŠTVO PROSTOVOLJCEV VINCENCIJEVE ZVEZE DOBROTE (DP VZD)

Mednarodna laiška katoliška organizacija, ki jo je ustanovil blaženi Friderik Ozanam. Njeno poslanstvo je živeti ljubezen do ljudi, ki so na robu družbe.

Kontaktna oseba: Simona Stegne

Naslov: Plečnikov podhod 1, 1000 Ljubljana

Telefon: 040/753-425,

info@drustvo-vzd.si, www.brezdomec.si

MARIJANSKA VINCENCIJANSKA MLADINA (MVM)

Mednarodno laiško združenje mladih. Namen: da bi mladi v vsakdanjem življenju po Marijinem in Vincencijevem zgledu uresničevali evangelij in bili pripravljeni pomagati drugim.

Kontaktna oseba: s. Vlasta Tacer HKL

Naslov: Pod bregom 22, 1231 Ljubljana-Črnuče.

Telefon: 031/503-011,

mvm.slovenija@gmail.com, www.lazaristi.si

VINCENCIJEVA DRUŽINA

Laiška skupina, ki deluje po Vincencijevi karizmi sprotne spontane pomoči in služenja ubogim po zgledu usmiljenega Samarijana.

Voditeljica: Monika Klačna

Naslov: Runkova 12, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/505-10-66

MEDNARODNO ZDRUŽENJE ČUDODELNE SVETINJE (AMM) – OTROCI BREZMADEŽNE

Namen: češčenje Device Marije, posnemanje njenih kreposti in življenje po evangeliju.

Odgovorna oseba: Franc Rataj CM

Naslov: Maistrova ulica 2, 1000 Ljubljana.

Telefon: 041/723-691,

franc.rataj@gmail.com, www.amm-brezmadezna.rkc.si

POVEZANI Z VINCENCIJANSKO DRUŽINO:

ANIN SKLAD

Ustanova, ki stoji ob strani številčnejšim družinam, da se lažje odločijo za več otrok.

Predsednik: p. Milan Kos OFMConv

Kontaktna oseba: Alen Salihović

Naslov: Poljanska 6, p.p. 2064, 1000 Ljubljana.

Telefon: 01/231-56-08,

ustanova.anin.sklad@gmail.com, www.anin-sklad.si

KRŠČANSKO BRATSTVO BOLNIKOV IN INVALIDOV (KBBi)

Mednarodno gibanje, ki ga je ustanovil o. Henry François. Namen gibanja je povezovanje bolnikov in invalidov v duhu gesla: Vstani in hodi.

Voditelj: Tone Planinšek

Naslov: Tabor 12, 1000 Ljubljana. Telefon: 041/384-324, tone.planinsek@guest.arnes.si, bratstvo.si

Uvodnik

Janja Zavrnšek, Društvo prostovoljcev VZD

Dragi bralci in bralke nove številke Vincencijeve poti!

Če se ob sklepu leta 2020 ozremo nazaj, se zdi, kot bi se vsi skupaj znašli v filmu brez konca. Še ob začetku pomladi je bila čudna skovanka COVID-19 za nas zgolj oddaljena grožnja, in upali smo, da se nas ne bo dotaknila. Sedaj smo že v drugem valu epidemije, ki za sabo pušča boleče posledice, konca pa še vedno ni videti. Mnogo obolelih, smrtnih žrtve, vsakdanje življenje polno omejitev, verniki brez svetih maš, pa seveda problemi na gospodarskem področju ... Stanje je šokiralo vsakogar, skrb je velika, posledice katastrofalne. Mediji so polni razprav in polemik, po drugi strani pa se o smrti in o žalovanju v javnosti komajda kaj spregovori. Očitno se še bolj kot virusa bojimo »okužbe« z minljivostjo.

Kljub zahtevnemu času nova številka ne prinaša le slabih novic in zaskrbljenosti zaradi pandemije. Tokratni prispevki pričajo o tem, da ob preizkušnjah nismo sami, da Bog deluje, je z nami in nam želi pomagati. Zapira nam vrata običajnosti in vsakdanjih navad, da bi lahko znova in znova našli pot do pomoči potrebnih v tem zahtevnem času. Morda pa Bog ob vseh novih izzivih preizkuša tudi našo iznajdljivost, živost in pripravljenost priti naproti sočloveku.

Seveda Božje delovanje ni glasno, svojih načrtov ne obeša na veliki zvon, kar nas hitro zmede in razjezi. Bog je zahteven. Moramo se ustaviti v sebi, da bi lahko slišali, kaj nam prinaša. Tokratni, tako drugačen advent, je priložnost za vse nas, da gremo globlje. Zaprte trgovine, prepovedano druženje in omejeni stiki vabijo, da bi v tihoti srca lahko uzrli Jezusov obraz. Ponuja nam puščavo zunanjih stvari, da bi vendarle spet našli njega. Vabi nas, da se vprašamo, kaj je bistveno in kaj postransko. Želi, da na novo ovrednotimo vse, kar nas obdaja: družba, pravila, tradicija, navade. Kaj vse počnemo zaradi drugih in kaj je dejansko dobro. Želi, da spoznamo, da lahko le on zapolni našo praznino in nas umiri s svojo prisotnostjo.

K poglobljenemu adventnemu času nas spodbuja tudi letošnje adventno pismo. Vabljeni k branju tega in ostalih prispevkov v novi Vincencijevi poti!

V tej številki lahko preberete:

- 12** »Bitola, moj roden kraj, jas te sakam, za tebe peam.«
- 20** Marijine sestre na provincialnem kapitlju
- 22** Jasen cilj
- 30** Krajšamo si čas s kratkočasnicami
- 32** Bogu in Mariji hvala za tako lep dan
- 36** Skupaj gradimo dom za moške in ženske
- 40** Kako živimo bratstvo v duhu, besedah in dejanjih
- 44** Študentsko preživljanje prostega časa v karanteni
- 52** Kaj prinaša korona
- 54** Bogu neizmerna hvala

Revija Vincencijeva pot

Letnik XIV, št. 3

Urednik:

Miha Lokovšek

Odgovorni urednik:

Lektoriranje:

Jurij Devetak CM

Oblikovanje in prelom:

Uroš Čanžek s.p. fotografiranje porok in grafično oblikovanje

Izdaja:

za lazariste in usmiljenke -

Dom sv. Jožef, Celje

Tisk: **tiskarna Atelje 64 d.o.o.**

Naslov uredništva

Vincencijeva pot

Dom sv. Jožef

Plečnikova ulica 29, 3000 Celje

Telefon: **031 769 787**

Elektronska pošta:

miha.lokovsek@jozef.si

Fotografija na prvi strani:

Nagovor dekana prof. dr. Roberta Petkovška na slavnostni akademiji ob 100-letnici ustanovitve Teološke fakultete. Foto: Tatjana Splichal
Število izvodov: **900**

Glasilo je namenjeno interni uporabi

Če želite prejemati revijo Vincencijeva pot, pišite na naslov uredništva ali pokličite na zgoraj zapisano telefonsko številko.

Naše življenje nosiš v svoji roki

s. Helena Drnovšek

s. Helena med prijatelji

Vsako sekundo našega življenja nosiš v svoji roki in nam zagotavljaš, da skrbiš celo za vsak las na naši glavi. Tako dragoceni smo zate. Gospod, zahvaljujem se ti za tvojo ljubezen.

»Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek.« (Mt 11,28)

Vsakdo misli, da mora biti nenehno zaposlen, pozablja pa, da potrebuje čas za Gospoda. Prva in največja zahvala gre Bogu, ki je moj Oče in me neizmerno ljubi.

Zahvaljujem se mu, da me je obvaroval najhujšega in mi podaril zdravje. Verujem, da za to gre zahvala sosestram, ki so goreče molile k naši ustanoviteljici Božji služabnici s. Leopoldini Brandis, in tolikim prijateljem, ki so dvigali prošnje k Očetu. On pa je ta, ki dela čudeže. Samo On ve, koliko molitev je prispelo pred njegov prestol od množice ljudi, ki sem jih kdaj koli srečala v življenju. Hvala vsem, ki niso podvomili v Božjo ljubezen in je njihova vera predrila nebesa in Gospod ni ostal nem. Nikoli ne bom dovolj hvaležna za to, kar je Gospod storil zame. V petek popoldan se je zgodila nesreča, padla sem z drevesa in izgubila

zavest. Moj spomin seže nazaj na večer nedelje, ko sem se za trenutek prebudila, ravno takrat, ko mi je p. Franci prinesel sv. Rešnje telo. Ko sem odprla oči, sem zagledala same aparate – monitorje. Potem me ni bilo več do naslednjega dne, ko sem že bila na oddelku. Ni mi bilo jasno, kaj se je zgodilo, da sem tam. Povedala mi je sestra, ki me je obiskala. Sama pa nisem mogla dojeti, ker se nisem ničesar spomnila. Ampak to ni bilo pomembno, le eno mi je prihajalo na misel: »Jezus, pomagaj mi, ker sama ne zmorem. Ostani z mano, da bom potrpežljivo prenašala bolečine.« Dan in noč je ostajala ta misel na Jezusa, ki sem ga doživljala ob sebi, ko je bila bolečina neznosna. Pri tem pa je bila ob meni tudi Brezmadežna, ki svojih otrok ne pusti samih. Ves teden je bila to moja molitev, saj drugega nisem zmogla. Kako šibko je telo, tako nebogljenost, a Duh je tisti, ki opogumlja in daje upanje. Zahvala gre seveda tudi medicinskemu osebju za njihovo požrtvovalnost in potrpežljivost ter nesebično služenje. Na praznik Marijinega rojstva sem se vrnila domov. To ni naključje, ampak dar Očeta in Marijina priprošnja po čudodelni svetinji. Dnevi, ki so sledili, so bili polni zaupanja, da se bo počasi vračalo zdravje. Potrpežljivost ni bila moja dobra lastnost, a tokrat je bila močnejša od nepotrpežljivosti. Ta čas pa je bil priložnost, da se srečam sama s sabo in z Gospodom. Ko sem bila že nekaj

časa doma, sem se začela zavedati, kaj bi se lahko zgodilo in kakšne bi lahko bile posledice. Začela sem spraševati Gospoda v molitvi, kako to, da me je obvaroval najhujšega. Ob Božji besedi mi je dal prepoznati, da me čaka v ubogih. (Mt 5,1-12a) Čas milosti, ko se v srcu prebujajo ljubezen do trpečega, križanega in vstalega Kristusa. Prav to mi je dajalo moči, da sem brez godrnjanja in jeze na Gospoda prenašala trpljenje. Misel je pohitela k trpečim preizkušenim bratom, ki potrebujejo pomoč človeka. Ko sama nisem zmogla osnovnih stvari in sem potrebovala pomoč drugega, tedaj sem prepoznala veličino služenja. Velika milost je bila prav to, da mi niti enkrat ni prišlo na misel, zakaj vse to, zakaj prav sedaj, ko je še toliko izzivov pred mano, toliko načrtov, kje vse se bomo še srečali s preizkušenimi brati in sodelavci. Hvala Bogu, stvari gredo naprej, ostaja pa zaupanje, da ob vsaki preizkušnji Gospod daje milosti in moči za vsak trenutek novega začenjanja in predanosti, saj je življenje neskončen dar. Srce prepeva: »Ljubezni tvoje povrniti se ne da ...«

Verdnik, razstava, Veržej

Adventno pismo 2020 - Jezusov obraz: obraz Boga in vsega človeštva

generalni superior Tomaž Mavrič CM

Rim, 20. novembra 2020

Dragi bratje in sestre, Jezusova milost in njegov mir naj bosta vedno z nami!

Izteka se leto 2020, ki je zaznamovano s tolikim trpljenjem, tesnobo in strahom ter z napovedjo velikega povečanja revščine po vsem svetu, zlasti zaradi Covida-19. Pred nami se odpira obzorje novega leta 2021.

V sedANJI žalostni stiski – tako kot v vseh časih našega življenja, ki jih spremlja različno močno trpljenje – v nas živi Nekdo, čigar Duh napolnjuje vsak kotiček našega bitja. Vedno je z nami, kamor koli gremo, karkoli že počnemo, vsak trenutek dneva in čaka, da se pokaže, ko mu dovolimo. Vedno nam je pripravljen dati upanje tam, kjer ni upanja, mir tam, kjer ni miru, smisel tam, kjer ni smisla, obnovljeno vero tam, kjer naša vera omaga, ljubezen tam, kjer nas prevzema sovraštvo. Njegovo ime je – Jezus.

Vemo, da je Jezusova oseba v središču identitete Vincencija Pavelskega kot mistika ljubezni, v središču vincencijanske duhovnosti in karizme. Jezus je naš razlog, da smo (*raison d'être*); njegov način razmišljanja, čustvovanja, govorjenja in delovanja postaja naš cilj v življenju; tudi Jezusova bližina s tistimi, ki trpijo, je vzor

za Vincencijevo življenje in za tiste, ki mu sledijo. Vincencij se ni nikoli umikal od trpljenja in od tistih, ki so bili ranjeni. Jezusa je videl v ubogih in uboge v Jezusu:

»Ne sodite ubogega kmeta ali revne žene po zunanosti, tudi ne po duševnih zmožnostih, kajti dostikrat so ti siromaki tako neotesani, da so po obrazu in pameti komaj podobni razumnim ljudem. Toda obrnite medaljo. V luči vere boste spoznali, da nam ti ubogi predstavljajo Božjega Sina ... O Bog, kako lepo je, če gledamo v njih to, kar so pred Bogom, in če jih spoštujemo, kakor jih je spoštoval Jezus Kristus!«¹

V tem adventnem času bi rad ponudil meditacijo ob ikoni Odrešenika iz Zvenigoroda, in sicer na podlagi razmišljanj patra Henrija Nouwena. Razmišljanje naj bi nam pomagalo, da se poglobimo v Jezusovo navzočnost v tem, kar je iznakaženo. Andrej Rubljov (*Андрей Рублёв*) je ikono, ki ji pravijo tudi »Mirotvorec« (*L'Artisan de paix, Delavec za mir, Ustvarjalec miru*), naslikal v Rusiji v 15. stoletju. Bila je izgubljena, vendar so jo leta 1918 odkrili v skednju blizu katedrale Marijinega vnebovzvetja v mestu Zvenigorod v Rusiji. Izgubila sta se njen prvotni čar in natančna dovršenost avtorjevega dela; pravzaprav so ikono našli v zelo slabem stanju, poškodovano in razpadajočo.

Henri Nouwen v svoji meditaciji o ikoni predstavi strašno stanje, v katerem je bila najdena.

»Ko sem prvič videl ikono, sem očitno imel občutek, da se je Kristusov obraz pojavil sredi velikega kaosa. Žalosten, a še vedno lep obraz nas gleda prek ruševin sveta ... Zame ta sveti obraz izraža globino neizmernega Božjega sočutja sredi našega vse bolj nasilnega sveta. V dolgih stoletjih uničevanja in vojn je obraz učlovečene Besede govoril o Božjem usmiljenju, spomnil nas je na podobo, za katero smo bili ustvarjeni, in nas poklical k spreobrnjenju. Dejansko je to obraz Mirotvorca.«²

Prav trenutno stanje ikone Odrešenika iz Zvenigoroda, poškodovanega in opustošenega Jezusovega obraza, želim predlagati za letošnjo adventno meditacijo. Prilagam podobo ikone (*v priponki*) in vas vabim, da jo postavite predse kot pripomoček za globlje vstopanje v razmišljanje in kontemplacijo.

Meditacija ob ikoni Odrešenika iz Zvenigoroda

- Videti Jezusov obraz pomeni videti obraz Boga in celotnega človeštva.

KAJ VIDIM?

a) Vidim močno poškodovano sliko,

b) hkrati vidim najbolj nežen človeški obraz,

c) vidim oči, ki prodirajo v srce Boga in v srce vsakega človeka.

a) Oglejmo si poškodovano sliko:

- Lep Jezusov obraz nas gleda prek ruševin našega sveta.
- Vprašuje: »Kaj si naredil z delom mojih rok?«
- Ikona izraža globoko Božje sočutje sredi našega nasilnega sveta.
- Spominja nas na podobo, za katero smo bili ustvarjeni, in nas kliče k spreobrnjenju.
- To je obraz Mirotvorca.
- »Kjer je mir, tam prebiva Bog.«³
- Ob pogledu na to poškodovano podobo zaslišimo klic: »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek. Vzemite nase moj jarem in učite se od mene, ker sem krotak in v srcu ponižen, in našli boste počitek svojim dušam.« (Mt 11,28-29)

b) Oglejmo si najbolj nežen človeški obraz:

- Iz ruševin se prikaže čudovit Jezusov obraz.
- Zavedamo se, da se Jezus neposredno sooča z nami.
- Jezus nas vidi in gleda naravnost v oči.
- To nas lahko spomni na srečanje Jezusa in Petra po Petrovi zatajitvi. »Gospod se je obrnil in pogledal Petra. Peter se je spomnil besede, ki mu jo je rekel Jezus.« (Lk 22,61)
- Tako kot Peter se moramo tudi mi spomniti:
 - na svoje preveč samozvestne obljube,
 - na svojo nezmožnost, da jih izpolnimo,
 - na svojo pomanjkljivo zvestobo,
 - na svojo nemoč, ko smo sami.
- Toda tako kot Petra opozarjajo oči tudi nas:
 - na ljubezen, ki nas nikoli ne zapusti,
 - na brezmejno sočutje,
 - na odpuščanje, ki nam je vedno ponujeno.
- Ko je Peter začutil, da je Jezusov pogled prodril v njegovo najgloblje bitje, je spoznal lastno slabost in Jezusovo ljubezen: »Šel je ven in se bridko zjokal.« (Lk 22,62)
- To so bile solze kesanja in hvaležnosti za tako globoko ljubezen.
- *»Če smo si predlagali, da postanemo podobni temu božanskemu vzoru in v svojih srcih začutimo to željo in to sveto naklonjenost, moramo, pravim, poskušati svoje misli, svoja dela in svoje namene prilagoditi njegovim.«*⁴
- Ikona ni bila naslikana po človeškem vzoru in ni bila izum Andreja Rubljova. Narejena je bila v sveti poslušnosti, da bi se ta način slikanja prenašal iz roda v rod.
- Pri ikoni najbolj preseneča izrazito modra barva plašča, ki pokriva Odrašenikova

- ramena. Na grških in ruskih ikonah je Kristus upodobljen z rdečo tuniko in ogrnjen z modrim plaščem.
- Rdeča barva predstavlja Jezusovo božanstvo.
 - Modra barva predstavlja Jezusovo človečnost.
 - Modra barva Andreja Rubljova je veliko svetlejša kot običajno, da še bolj poudari Jezusovo človečnost.
 - To nam jasneje kaže človeški obraz Boga in Jezusov čar, ki se mu ni mogoče ustavljati.
 - Pogled na to ikono ne povzroča takega učinka kot druge Kristusove ikone, ki poudarjajo samo sijaj in veličastnost Boga. V tej ikoni sestopi Kristus s svojega prestola, se dotakne našega ramena in nas povabi, da ga gledamo.
 - Njegov obraz ne vzbuja strahu, ampak ljubezen.

c) Oglejmo si oči, ki prodirajo tako v srce Boga kot v srce slehernega človeka, v srce vsakega od nas:

- Zaradi Jezusovih oči prinaša ta ikona tako globoko izkušnjo.
- Jezusove oči nas gledajo naravnost in nas izzivajo.
- Oči so v središču ikone.
- Spominjajo nas na besede psalmista: »Gospod, preiskuješ me in me poznaš; ti veš, če sedim ali vstanem; ti prodreš v moje misli od daleč; ko hodim in ko ležim, ti vidiš in na vsa moja pota paziš.« (Ps 138, 1–3).
- Božje oči nas vidijo v našem najbolj notranjem bitju; Bog nas ljubi s svojim usmiljenjem.
- »Kam naj se skrijemo, ko bomo videli toliko Božje dobrote na nas? V rane našega Gospoda.«⁵
- Oči izražajo željo, da natančno pregledajo srce vsake osebe in da jo razumejo.
- Ta izkušnja iz oči v oči nas privede do osrčja velike skrivnosti učlovečenja.
- Ko razmišljamo o Jezusovih očeh, vemo, da premišljujemo o Božjih očeh.
- »Kdor je videl mene, je videl Očeta.« (Jn 14,9)
- »Mar ne veruješ, da sem jaz v Očetu in Oče v meni?« (Jn 14,10)
- Jezus je polnost razodetja Boga.
- Jezus je podoba nevidnega Boga.
- Prek ruševin sveta vidimo Jezusov obraz, ki ga nikoli ni mogoče uničiti.
- Jezusove oči prodrejo v notranjost Boga, tako kot prodrejo v srce vsake človeške osebe, v srce slehernega od nas.
- Pogled na Jezusa nas privede do Božjega srca in do srca vsakega človeka.
- »Poglejmo se v njem in se prilagodimo njegovi volji, ki jo je treba izbrati prej kot katero koli drugo dobro.«⁶

RAZMIŠLJANJE IN SOČUTJE STA ENO.

V nedeljo, 6. decembra 2020, se bo Vincencijanska družina z vsega sveta virtualno zbrala za čas molitve na temo »Združeni v upanju za uboge«.

Vse člane Vincencijanske družine in tiste, ki bi se nam radi pridružili, vabim k temu času molitve. Sporočite to povabilo, prosim, tako svojim (vincencijanskim) vejam kot tudi svoji družini in prijateljem.

Razmišljanje in kontemplacija Odrešenikove ikone iz Zvenigoroda, ki je tako tesno povezana s tematiko tega časa molitve, nam lahko pomagata, da pri tem še globlje sodelujemo.

Naj nas adventna izkušnja privede do notranjega božičnega veselja.

Vaš brat v sv. Vincenciju,
Tomaž Mavrič CM
generalni superior

Opombe:

¹ Coste XI, 32. Konf. 19 O duhu vere.

² Nouwen, Henri. *Behold the Beauty of the Lord: Praying with Icons [Regardez la beauté du Seigneur : prier avec des icons]*, Ave Maria Press, 2007, str. 68–70.

³ Coste IX, 262. Konf. 27 O medsebojnem spoštovanju in krotkosti.

⁴ Coste XII, 75. Konf. 195, »O namenu MD«.

⁵ Coste II, 103. Pismo 475 Bernardu Codoingu v Annecy.

⁶ SVP IV, 447. Pismo 1623 Gerardu Brinu CM v Dax

Teologija na Slovenskem – njeno poslanstvo nekoč, danes in jutri

dr. Robert Petkovšek CM

Septembra se mi je iztekla štiriletna služba dekana Teološke fakultete Univerze v Ljubljani. Odložil sem jo z mešanimi občutki – v obžalovanju, da mi marsikaterega načrta ni uspelo uresničiti, in v veselju, da mi je bilo v tem času dano narediti in doživeti tudi marsikaj dobrega.

Med najlepšimi trenutki te službe je bilo lanskoletno praznovanje stoletnice Teološke fakultete, ki je bila med petimi soustanoviteljicami Univerze v Ljubljani. Med mnogimi častnimi gosti sta se slovesnosti udeležila predstavnika najvišje oblasti, predsednik RS Borut Pahor in prefekt Kongregacije za katoliško vzgojo kardinal Giuseppe Versaldi.

Slovesnost smo izkoristili za razmislek o prehojeni poti, ki je spodbuda za naprej. Naj nanizam nekaj podob s prehojene poti. Univerza je bila ustanovljena 23. 7. 1919 z Zakonom o ustanovitvi Univerze v Ljubljani, ki določa: »V Ljubljani se ustanavlja vseučilišče kraljestva Srbov, Hrvatov in Slovencev, ki ima pet fakultet: teološko, pravoslovno, filozofsko, tehnično in medicinsko.« Ob jubileju smo se spomnili tudi štiristoletnice teološkega študija v Ljubljani, ko so jezuiti leta 1619 začeli s prvimi predavanji iz teologije na svojem kolegiju pri Svetem Jakobu, čeprav smemo za »čisto prvi« začetek šteti ustanovitev semenišča v Gornjem Gradu leta 1589. Študiju teologije na jezuitskem kolegiju se je leta 1705

S slavnostno sejo ob stoletnici Univerze v Ljubljani v Zbornični dvorani rektorata Univerze v Ljubljani, kjer je imel jezikoslovec Fran Ramovš pred natanko sto leti prvo predavanje, se je začel teden univerze.

Foto: Tatjana Splichal

V prostorih Teološke fakultete v Ljubljani so v sredo, 4. decembra 2019, odprli dve razstavi: Od puščave do mize in Stoleten sen.

pridružil študij filozofije. Zanj je zgodovinar Vasilij Melik zapisal: »S tem filozofskim študijem lahko začnemo predzgodovino današnje Filozofske fakultete.« S prihodom jezuita Gabrijela Gruberja 1768 se je študij razširil še na mehaniko, hidravliko, nizke gradnje in mapiranje. Po ukinitvi kolegija najdemo v Ljubljani še druge študije: pod francosko oblastjo so na »Centralnih šolah« (1810–1813) smeri za zdravnike, kirurge, inženirje-arhitekte, pravnike in teologe, pod avstrijsko oblastjo pa filozofske, teološke in medicinsko-kirurške študije. Ti so bili leta 1849 ukinjeni, razen teologije, ki ga je organizirala ljubljanska škofija na »škofijsko bogoslovnem učilišču«. To je bil od tedaj na Slovenskem edini visokošolski študij do leta 1919: bil je praktično usmerjen, a je imel vseeno velik vzgojni, izobraževalni in kulturni vpliv.

Tristo let teološkega študija pred ustanovitvijo prve univerze je duha naših prednikov pripravljalo na sprejem univerzitetnega študija leta 1919. Izmed učiteljev ali gojencev na teh ustanovah

je marsikdo dosegel mednarodni sloves, kakor na primer jezuit Avguštin Hallerstein (1703–1774), ki je zaslovel kot dvorni astronom in kartograf na Kitajskem, prejel pa je tudi najvišji častni naziv mandarina. Mnogi izmed gojencev so se uveljavili kot narodni, cerkveni in socialni voditelji in buditelji, umetniki ali izumitelji.

»S tem filozofskim študijem lahko začnemo predzgodovino današnje Filozofske fakultete.«

Od leta 1919 se je študij teologije spremenil; ni bil več visokošolski, ampak univerziteten, to je znanstveno usmerjen, vključen v prvo slovensko univerzo, za katero so prav teologi »pokazali ustanovitveni komisiji edino pravo pot«, kakor je zapisal zgodovinar Metod Mikuž. Brez teologov bi ustanovitelji zamudili pravi trenutek za ustanovitev in Slovenija bi še dolgo ostala brez univerze. To bi bilo usodno,

Nadobudne nove generacije na kariernem dnevu Teološke fakultete

saj so se znotraj univerze kalili slovenska samozavest, jezik in kultura na splošno, na kar se je leta 1991 lahko postavila slovenska osamosvojitve. V predvojnem času je Teološka fakulteta imela vrhunske mislece, pomembne za Slovenijo in za slovanski svet, kakor sta bila Aleš Ušeničnik ali Franc Grivec. Tudi po 2. svetovni vojni so na fakulteti delovali vrhunski teologi, filozofi in psihologi – omenimo Janeza Janžekoviča in Antona Trstenjaka. Po 2. svetovni vojni in vse do osamosvojitve leta 1991 je bila fakulteta prostor svobodne misli, ki se ni pokoril komunističnemu enoumju. Zato so jo oblasti leta 1952 izključile iz javnega prostora, tako da je delovala kot zasebna cerkvena fakulteta, priznana od Svetega sedeža, zato so njene diplome veljale v tujini, ne pa v domovini. V tem času je fakulteta razvila intenzivno dialoško dejavnost glede na to, da Slovenija je in je bila na križišču pravoslavnega,

protestantskega in katoliškega sveta, na meji med krščanstvom in islamom ter med tedaj komunističnim Vzhodom in svobodnim Zahodom.

Leta 1992 je bila fakulteta ponovno vključena v Univerzo. Najprej je bolj odprla vrata laikom v upanju, da bodo v šolah uvedli pouk o verstvih, ki bi ga lahko kot teologi učili, in da se bodo zaposlitvene možnosti odprle tudi v Cerkvi. Nato je ponudila študijske programe za zakonsko in družinsko terapijo, za študij verstev, za geštalt pedagogiko, za duhovnost in karitativno delo. Danes je ponudba široka; zanjo skrbi okoli 50 učiteljev in raziskovalcev. Imamo dve raziskovalni skupini: prva poglobljeno raziskuje svetopisemske vire in zgodovino, druga pa se odziva na sodobne izzive (lani je preučevala pojem transhumanizma, to je idejo, da se človek danes na pragu

digitalne ere korenito spreminja, letos pa etične probleme pandemije). Obe skupini preiskujeta, kako v novem, spremenjenem svetu ohraniti veselo oznanilo, razodeto v Jezusu Kristusu.

Teologija danes ne sodi med najbolj privlačne študije, kakor so računalništvo, medicina, pravo ali politologija. Videti pa je, da se za študij teologije odločajo tisti, ki iščejo globino, včasih tudi že starejši. Teologija gre v globino duha. Preučuje pretekle in sodobne mislece in tokove z najglobljo duhovno izkušnjo, ki so s svojimi spoznanji spreminjali človeka in čas. Sodobni, v tehniko usmerjen človek je žal slep za te najgloblje resnice. Naši študenti pa so žejni teh najglobljih resnic in vneto preiskujejo Sveto pismo, velike teologe in filozofe, vprašanja o človeku in o Bogu, o etiki, religijah in simbolnih svetovih.

Sveti sedež je leta 2017 izdal dokument Veselje resnice s smernicami za študij katoliške teologije. Teh smernic se držimo vse katoliške teološke fakultete. Dokument pravi, da ne živimo v dobi sprememb, ampak v spremembi dob. Reči hoče, da se danes korenito spreminja podoba človeka. Starejši med nami ugotavljamo, da si še pred petdesetimi leti nismo mogli predstavljati sveta, kakršen je danes: s poplavo informacij na internetu, s pametnimi telefoni v vsakem žepu, z roboti doma. Že v nekaj desetletjih se je svet spremenil, spreminja pa se vedno hitreje. To moramo sprejeti. Kljub temu pa temeljnih vrednot, do katerih so v tisočletjih prišli rodovi naših prednikov, ne moremo opustiti. Te veljajo tudi za prihodnost, čeprav bo povsem digitalna, drugačna in nova. Dokument Veselje

resnice poudarja, da mora resnica ostati naša glavna vrednota, da se je polnost resnice razodela v Jezusu Kristusu – v njem je Bog razodel svojo očetovsko ljubezen do človeka – in da ne smemo opustiti ideje o vesoljnem bratstvu ljudi in o svetu kot skupnem domu. Teologija nas uči razumeti življenje v luči upanja, vere in ljubezni. Te temeljne resnice, ki jih svet danes pozablja, teologija uči, ponavlja in utrjuje. Tako ustvarja okvir in temelj za dobro, močno, povezano človeško skupnost. Samo takšna skupnost lahko potem v dobrem, zdravem duhu razvija še druge dejavnosti, od političnih, vzgojnih, ekonomskih vse do znanstvenih in tehničnih. Prepričan sem, da je poklic teologa, ki je danes spregledan, temeljen tudi za človeka danes.

Teologija nas uči razumeti življenje v luči upanja, vere in ljubezni. Te temeljne resnice, ki jih svet danes pozablja, teologija uči, ponavlja in utrjuje.

Take misli in skrbi sem imel v času dekanovanja pred očmi, poleg drugih praktičnih nalog, kakor so skrb za pedagoški proces, za raziskovanje, za študente, za tekoče finančno poslovanje, za promocijo in seveda redni stiki z zaposlenimi ter študenti. In za konec: najbolj se veselim skupine mladih sodelavcev, ki kažejo nadpovprečno pripadnost poslanstvu fakultete – pa seveda študentov in študentk, ki študij teologije jemljejo resno in v njej iščejo odgovore na najgloblja vprašanja sodobnega človeka. Človeška družba s takšnimi ljudmi ima prihodnost!

»Bitola, moj roden kraj, jas te sakam, za tebe peam.«

s. Ljubica Jozić st. HKL

Več ali manj vsi poznamo pesem *Bitola, moj rojstni kraj, tebe si želim, tebi pojem.*

S temi besedami pošiljam iz Bitole, z juga Balkanskega polotoka, prisrčen pozdrav Vincencijanski družini in vsem bralcem Vincencijeve poti.

Za tiste, ki Bitole morda ne poznajo, naj jo nekoliko opišem. Leži na jugozahodu Republike Severne Makedonije. Lepo mesto z dolgo zgodovino: zgrajeno zraven arheoloških izkopanin antičnega mesta Herakleje. Z ene strani ga krasi lepa planina Pelister z znamenito moliko, avtohtonim borom, ki uspeva samo tukaj. Z druge strani je izredno rodovitna Pelagonska kotlina, ki se razteza vse do mesta Prilep in njegove okolice. Še

ena zanimivost. Drugo ime za Bitolo je Manastir in mnogi turisti jo iščejo pod tem imenom. Ime 'Bitol' izhaja iz slovanskega imena 'obitelj', ker je bilo v njej in okolici veliko samostanov – manastirov, v katerih so menihi in monahinje živeli kot družina. Sčasoma je prišlo do spremembe v črkah in tako se je ustalila beseda Bitol. (prim. Monografija Bitola, 1985).

Po številu ljudi zavzema drugo mesto v deželi. Nekoč je mesto štel 160.000 prebivalcev; žal se je zaradi izseljevanja to število prepolovilo. Prebivalci so prijazni, vljudni in zelo gostoljubni. Da je tako, je razvidno iz zgodovine obeh Vincencijevih družb v Makedoniji.

Polaganje čudodelne svetinje v temelje hiše za družino brez stanovanja

Kratek zgodovinski pregled Vincencijevih v Bitoli

*»Tisti, ki Boga iščejo,
ga najdejo povsod, kajti on je tam,
kjer ljudje hočejo spolnjevati
njegovo voljo.«*

(Sv. Vincencij Pavelski)

Vincencijeva karizma je prišla v Bitolo s prihodom lazaristov leta 1852 iz Soluna. Hitro so se vživeli v to ljudstvo, ki je še vedno živelo pod bremenom Otomanskega cesarstva. Zraven cerkve Presvetega Srca Jezusovega zgradijo internat za fante in šole. Za njimi pridejo sestre usmiljenke, in to 7. 11. 1900. Člani obeh družb so francoskega porekla, kajti Kristusova ljubezen ne pozna meja. Razvijajo lepe družbeno koristne dejavnosti v dobro ubogih. Lazaristi so morali zapustiti Bitolo leta 1919 kot sovražniki kraljevine SHS. Na njihovo mesto so prišli lazaristi iz Slovenije, ki so vodili župnijo. Tudi sestre so iz istega razloga bile pregnane, toda čez nekaj let so jih spet poklicali in so nadaljevale s svojimi dejavnostmi: imele so kapelo, šolo in dispanzer, vodile osnovno in srednjo šolo. Poučevale so glasbo, francoščino, šivanje, vezenje, kuhanje in drugo. Njihova lepo urejena biblioteka je bila na glasu daleč naokrog. Tudi za bolnike so skrbele s posebno ljubeznijo. Dispanzer je bil opremljen z operacijsko dvorano, sobami in lastno lekarno. Da niso pozabile na uboge, pove podatek, da so v treh mesecih razdelile okoli 4.500 kosil in naredile 4.000 obiskov na domu. Zraven tega so se zanimale za poljedelstvo in živinorejo. Za vse to so služile lepo urejene in vzdrževane tri velike stavbe: dva internata in njihovo stanovanje. Iz makedonskih katoliških družin vzhodnega obreda so začeli prihajati poklici.

Prihajanje in odhajanje k ubogim

Po pripovedovanju je bilo v tistem času kar 12 usmiljenk iz Strumiškega okraja. Njihovo lepo delovanje je prekinila jugoslovanska komunistična oblast. Vse premoženje je bilo nacionalizirano (zaplenjeno) in sestre pregnane. Na njihovo mesto so 7. avgusta 1947 prišle sestre iz Slovenije. Že 15. avgusta začnejo delo v državni bolnišnici in obiske po domovih. Kljub velikim težavam so pri svojem poslanstvu vztrajale in tako smo neprekinjeno navzoče tukaj še danes.

(vir: O. Risto Delijanov CM, 1856–2006, *Katoličkata Crkva Presveto Srce Isusovo, Bitola*)

Usmiljenke v Bitoli danes

»Ko je naš Gospod sédel na kamen, ki je bil blizu vodnjaka, (...) je ženo, da bi jo poučil, začel prositi za vodo. »Žena, daj mi piti,« je dejal. Tako moramo mi vprašati tega in onega: 'No, kako je z vašimi konji? Kako gre to in ono? Kako gre vam?'« (Sv. Vincencij P., Coste XI, 385)

Od nekdanje številne skupnosti smo sedaj v Bitoli samo tri upokojene sestre. Vendar skušamo biti po zgledu bl. Rozalije Rendu

kljub zdravstvenim in drugim omejitvam, ki jih prinesejo leta, kot obcestni kamen, kjer lahko vsak odloži breme, ki ga teži.

Družbena socialna struktura v Severni Makedoniji je podobna tistim v drugih deželah v tranziciji po totalitarnem sistemu bivše Jugoslavije: eni bogatijo, drugi postajajo vedno bolj revni. Okužba s Covidom-19 je še povečala brezposelnost in revščino. Makedonci se trenutno srečujejo z velikimi izzivi. Od »sosedov« niso deležni pravice, ker je ogrožena njihova identiteta: s spremembo imena in sedaj z vprašanjem jezika se jim dela velika krivica. Z verskega pogleda je večinsko prebivalstvo pravoslavno: mesto krasijo številne lepe cerkve in samostani, duhovno središče mnogim, ki iščejo mir duše. Nove mošeje pa so znamenja navzočnosti islamske veroizpovedi. Katoliška vera je navzoča z eno cerkvijo in župnijo Presvetega Srca Jezusovega. Žal bi naša cerkev po statistiki lahko bila vsako nedelje polna, a ni (v Bitoli je 60 Slovencev, okrog 200 Hrvatov, za Albance katoličane pa ni podatkov). Veliko je Poljakinj, poročenih z Makedonci. Zadnja leta se je Makedonija napolnila s katoliškimi Albankami, ki se poročajo tukaj. Žal so poročene po posrednikih in kaj to pomeni, je jasno ...

Kakšna je torej ob vsem naštetem naša vloga? Predvsem v naši navzočnosti. Ljudje zelo spoštujejo sestre; na cesti nas tudi nepoznani pozdravijo. Najbolj nas gane, ko nas po mnogih letih imensko povprašajo za to in ono sestro. Druga naša naloga je, da molimo zanje in v njihovem imenu. V molitvi nam Sveti Duh daje razsvetljenje in spoznanje, kako naj se odločamo, komu in kako naj pomagamo. Zato nam je molitveno življenje izredno pomembno in skušamo najti ravnotežje med molitvijo, življenjem v skupnosti in poslanstvom.

Družina, ki je ostala brez očeta

Zavedamo se, da je evharistija življenjskega pomena, središče našega življenja in poslanstva ter naše vsakdanje najpomembnejše srečanje s Kristusom in brati. Žal smo prikrajšane za vsakdanjo sv. mašo, pa ne zaradi pandemije, ampak ker ni duhovnikov v Makedoniji. Hvaležne smo Cerkvi, da nam dovoljuje obhajilo zunaj sv. maše. Zato vsako jutro po molitvenem bogoslužju nadaljujemo s službo Božje besede in se obhajamo. Z zakramentalno navzočim Jezusom v srcu nadaljujemo s tiho polurno molitvijo; vanjo vklepamo veselje in upanje, žalost in zaskrbljenost vsega človeštva.

»Pojdite na obrobja k izključenim,« vabi papež Frančišek. Kako je blagodejen ta stavek za Vincencijansko družino, ki svojo karizmo na ta način živi že 400 let: »služiti z odhajanjem in prihajanjem«. Zares, naše uboge pesti več vrst uboštva: od socialne izključenosti, nepismenosti, materialnega uboštva (mnogi živijo v kolibah, kot npr. Romi), duhovno uboštvo, zdravstvene težave, razne bolezni. Naš prvi korak je pozornost, pravijo Konstitucije. Vse te uboge skušamo poslušati in se vživeti v njihov položaj. Takšen odnos še okrepi Vincencijev pogled na uboge, da v njih v veri gledamo trpečega Kristusa, ki steguje roko po naši pomoči. Njihove

življenjske razmere nam ne dajo miru. Po besedah lazarista Pedra Opeka »so ubogi zares vedno znamenje protesta proti naši nepravici do njih«. Zavedamo se, da ne moremo vsem priskočiti na pomoč in najtežje nam je, ko nekaterim ne moremo ugoditi in jih moramo odbiti ...

Vsemu temu same ne moremo biti kos, zato so nam dobrodošli sodelavci. Lansko leto je na god bl. Friderika Ozanama na novo zaživela konferenca z imenom Sveti Vincencij Pavelski, Bitola. Izbrano je bilo novo vodstvo. Le-to nam je v tem izrednem času v veliko pomoč. Pomagata tudi dve vernici, ki sicer nista članici Vincencijeve konference. V avgustu in septembru smo z njima zapakirale in podelile 200 družinam pomoč v hrani, ki smo jo po posredovanju Makedonske Karitas dobili od Renovabisa. Naša garaža je bila polna razne robe, tudi pohištva. Koliko korakov je treba narediti, da vse to pride do potrebnih! Pri tem delu smo vključeni vsi: eni pripravljajo pakete, drugi telefonirajo, tretji iščejo prevoz ... Imeli smo tudi več družin v izolaciji, ki smo jim s člani VK priskočili na pomoč in odnesli potrebno. Naši provinci smo neizmerno hvaležne, ker nam stoji ob strani. Z nabavo avtomobila nam je olajšana pot do ubogih; pa tudi sami pridejo k nam. Ne moremo jih odkloniti, ko prosijo za kruh, ki ga delimo trikrat tedensko. Vendar smo bile dvakrat prisiljene prekiniti delitev, ker so bili svojci nekaterih ljudi, ki prihajajo po pomoč, okuženi.

Po spodbudi generalnega superiorja Tomaža Mavriča smo se podali tudi v sodelovanje glede projekta »13 hiš«. V vasi Mogila, blizu mesta, je mati z dvema mladoletnima otrokoma ostala sama: oče, ki je bil diabetik, slep in gluhi, je pred kratkim umrl. Mati je skrbna, s pripravo

tobaka preživlja sebe in otroka. A stanujejo v nekakšni baraki, kjer se je nekaj kuhalo žganje. Nujno bi morali priti do skromnega, a dostojnega stanovanja. Pisali smo prošnje na več strani, zaradi svetovne ekonomske krize pa je bil slab odziv. Zato smo se odločili za montažno hišico, kajti prejeli smo ravno toliko sredstev, da bi jo mogli postaviti. Delo se je začelo pred tremi tedni. Hvaležne smo vodji podjetja iz Kruševa za velikodušno krščansko gesto. Ko je prišel na ogled in videl stanje, je ceno za tukajšnje razmere zelo znižal in zraven podaril še kuhinjske elemente. Tudi domači mame Age so finančno pomagali, kolikor so pač mogli. Še enkrat pa hvala provinci za njeno velikodušno pomoč.

Po besedah lazarista Pedra Opeka »so ubogi zares vedno znamenje protesta proti naši nepravici do njih«

Ko končujem tale članek o našem življenju in poslanstvu, imam pred sabo knjigo, kjer so vpisana imena vseh 67 sester, ki so nekoč delovale v Bitoli. Tudi moje ime je med njimi. Lahko ga tudi ne bi bilo, če me ne bi poklical Gospod. Iz raznih krajev nas je zbral: največ iz Slovenije, proti koncu 20. stoletja pa tudi iz Makedonije, Kosova, Hrvaške. Vse so tukaj preživele del svojega Bogu darovanega življenja za služenje Kristusu v ubogih. Ko večkrat prebiram imena teh naših sester, se Bogu zahvaljujem za njihovo življenjsko pot, da so imele pogum in prinesle Božjo ljubezen v te kraje. In ker sem prepričana, da uživajo pri Bogu sadove dela svojih rok, jih prosim, naj pri njem posredujejo za nas. Vsem vam, ki boste to brali, pa hvala za molitveno pomoč. Rade bomo nadaljevale z deli usmiljenja, dokler bomo zmogle, kajti naši »gospodarji« nas tukaj še potrebujejo.

Da bo krščanska ljubezen še močnejše živela

s. Barbara Šelih HKL

Družbi hčera krščanske ljubezni pridruženi člani in članice

Osnovno poslanstvo vsakega kristjana je živeti ljubezen do Boga in do bližnjega. Vendar so nekateri ljudje v vseh obdobjih zgodovine še močnejše začutili to poslanstvo in ga na odličen način izpolnili. K temu jih je Bog nagovoril po izzivih časa, v katerem so živeli. To gotovo velja za sv. Vincencija Pavelskega, ki se je v 17. stoletju v Franciji soočal z duhovno in materialno bedo ter po zgledu Jezusa Kristusa v ta namen zastavil vse svoje življenje.

Povabilo k sodelovanju

Že na začetku svojega delovanja je uvidel, da vsega ne bo zmogel narediti sam.

Ko je bil leta 1617 župnik v kraju Châtillon-les-Dombes v Lyonskem okraju, so mu tik pred nedeljsko mašo prišli povedat, da so v neki družini v tej župniji vsi bolni in potrebni pomoči. Prosil je vernike, da bi priskočili na pomoč. Njegovo povabilo je sprožilo velik odziv. To ga je opogumilo in spodbudilo, da je začel razmišljati o organizirani karitativni dejavnosti. Tu so nastale prve bratovščine krščanske ljubezni, v katere so bili vključeni laiki, ki še danes delujejo po vsem svetu kot Mednarodno karitativno združenje (AIC); tu so bili zametki za Družbo hčera krščanske ljubezni. Spoznanje, da je potrebna »mreža

sodelovanja«, je Vincencija vodilo tudi na področju duhovne pomoči ubogim. Tako je nastala Misijonska družba (lazaristi).

Tudi hčere krščanske ljubezni (usmiljenke) so tam, kjer so živele in delale, videle, da je njihovo poslanstvo tako obsežno, da je potrebno pritegniti še druge osebe, ki so naklonjene vincencijanski karizmi. Posamezne province, tudi naša, je za posebno zavzetost pri njenih delih in naklonjenost Družbi nekaterim osebam podelila »častno« članstvo. Pozneje se je to članstvo preimenovalo v pridruženo. Hvaležne smo Bogu za vse naše pridružene članice (do lanskega leta so bile to predvsem žene), ki so bile in so mnoge še z vsem srcem z nami v povezanosti, dobroti do ubogih in v molitvi.

Spoznanje, da je potrebna »mreža sodelovanja«, je Vincencija vodilo tudi na področju duhovne pomoči ubogim.

Ko smo 27. aprila 2019 v Celju praznovali 100-letnico Slovenske province hčera krščanske ljubezni, je bilo na novo sprejetih deset pridruženih članic in dva pridružena člana. Vsi so se na ta dogodek z veseljem in odgovorno pripravljali. Ob prejemu posebnega potrdila o pridružitvi, ki ga je vsakemu izročila vizitatorica s. Francka Saje, je sledilo vprašanje: *Kaj pa je sedaj moje poslanstvo?*

Sprejem pridruženih članov ob 100-letnici province v Celju, april 2019

Odgovor je dokaj preprost: Zavestno si prizadevaj, da boš dober kristjan v vsakdanjem življenju, najprej v domači družini. V okolju, kjer živiš in delaš, imej oči, srce in roke za svojega bližnjega, posebno trpečega človeka. Morda bi lahko vsakdo odgovoril: »Vse to že delam.« To sicer drži, toda s pridružitvijo naj se to še okrepi v duhu sv. Vincencija Pavelskega.

Kaj pomeni biti pridružen član/članica

Vzajemne vezi

Med Družbo in pridruženimi člani obstajajo samo duhovne vezi. Družba torej ne sprejema nobenih obveznosti do pridruženih članov, prav tako tudi pridruženi člani nimajo nobenih materialnih obveznosti do Družbe. Družba želi s pridruženimi člani deliti zgolj vincencijansko karizmo, ki temelji na ljubezni do Boga in bližnjega. Poleg tega so pridruženi člani deležni velikega duhovnega daru – vseh zasluženj, ki jih Družba HKL zadobi z molitvijo in dobrimi deli.

V vsakdanjem življenju prizadevanje za življenje iz ljubezni ni vedno lahko; zato se med seboj spodbujamo, drug za drugega molimo in tako prejemo duhovno moč

za poslanstvo, ki nam je zaupano bodisi v družini ali redovni skupnosti. Ker tako čutimo neke vrste duhovno sorodstvo, se občasno tudi srečamo (ob prazniku sv. Vincencija ali za kakšen skupni projekt), kadar razmere dopuščajo, saj smo vsi člani velike Vincencijanske družine, ki je razširjena po vsem svetu in si prizadevamo za isti cilj.

Kako postanem pridružen član/članica?

V okolju, kjer sestre živijo, navadno dobro poznajo ljudi, s katerimi sodelujejo. Če vidijo iskreno nesebično prizadevanje določene osebe za pomoč bližnjemu, ali osebo, ki je duša molitve ali darovanja trpljenja ... lahko sestrsko skupnost predloži provincialni predstojnici predlog za pridružitve te osebe naši Družbi. Drugi način pa je ta, da oseba, ki pozna karizmo naše Družbe, želi tako ali drugače sodelovati pri njenem poslanstvu, napiše prošnjo za pridružitve in jo posreduje provincialni predstojnici.

Sodelovanje domače družine

Ko nekdo postane pridružen član, verjetno najprej želi, da ne bi imel s tem preveč dodatnih obveznosti, ki bi vznemirjale družinski ritem življenja, zlasti ne sestankov, ki jih je že povsod preveč. V imenu Družbe si upam reči, da vas ne mislimo brez potrebe obremenjevati, vesele pa smo kakšnega odziva, kratkega sporočila, delitve veselih in težkih trenutkov, ki jih prinaša življenje, da sestre lahko vse to vključujemo v molitev. Najlepše je seveda, če s pridruženim članom sodeluje domača družina, prijatelji, pa čeprav formalno niso člani. Na ta način se lahko plete mreža in močnejše razširja krščanska ljubezen.

»Efata!« (Mr 7,31-37)

Bližina različnih razdalj

s. Kata Nrecaj HKL

Naša Družba hčera krščanske ljubezni se vsakih šest let loteva skrbne obdelave »skupne njive« s pomočjo zborov, ki jim je naloga, da »ocenijo in pospešujejo zvestobo lastni karizmi in apostolsko življenjsko moč« (K 84).

Dragoceni in pomembni so ti dogodki, pa tudi resna naloga vsake članice Družbe, najprej na osebni in krajevni ravni, nato pa na provincialni in vrhovni.

Molitev k Svetemu Duhu in predanost njemu je najboljšo sredstvo, ki usmerja

pozornost na aktualne potrebe. Naša ustanoviteljica sta se prav v njem preoblikovala in zato to tudi nam močno priporočala.

Tema naših tokratnih zborov je EFATA – stopiti ven ... podati se ... srečati ...! Je sad Božje navzočnosti, pa tudi razsvetljenja naših predstojnikov, ki so iskali, kaj nam je danes najpotrebneje glede na potrebe časa.

Tako je generalni superior Misijonske družbe g. Tomaž Mavrič, ki je tudi naš vrhovni predstojnik, sklical občni zbor za sredino maja 2021.

Na provincialnem zboru, Šentjakob, april 2020

Provincialni zbor - sodelovanje na daljavo

Sledili so hišni zbori z intenzivno pripravo po smernicah in dokumentih, ter pojasnila s. vizitatorice Francke Saje, odgovorne za potek zborov v provinci.

Naša skupnost je svoj zbor preživljala sredi lanskega novembra. V hvaležnosti Bogu se spominjamo njegovega delovanja. Potem se je pojavila pandemija covid-19. Zaradi izrednih razmer je bilo treba najprej iskati nov datum provincialnega zbora. Na zboru v provincialni hiši, ki je potekal od 21. do 25. septembra 2020, iz oddaljenih skupnosti nismo mogle biti navzoče.

Sveti Duh, ki povezuje, je vseeno bil z nami! S provincialno hišo v Šentjakobu nas je v duhu povezoval po internetu, čeprav smo bile iz različnih »daljav«: Albanija, Kosovo, Makedonija, Beograd in Hrvaška. Sestrinska bližina z različnih razdalj, za isti ideal!

Pred začetkom zbora smo imele duhovno obnovo. P. Milan Bizant DJ nas je povedel v odnos z Jezusom: »Efatá! - Odpri se!« najprej sama sebi, nato drugim, zlasti v skupnosti, in potem apostolatu ...

Lepo je bilo, delovno in zahtevno, še posebej, ko smo razmišljale o štirih izzivih za naše zборе na vseh ravneh: človekove pravice, zaščita skupnega doma, mistika skupnega življenja in prenašanje vere na mlade rodove.

Bogu sem hvaležna za ta milostni čas. Sestre so pokazale pripravljenost, da najprej same **stopijo** iz svoje udobnosti, se najprej same **podajo** k vsem vrstam revščine in se najprej same v globini duše **srečajo** z Gospodom, s sosestrami v skupnosti in z ubogimi. Zaupamo, da je Marija, edina Mati naše Družbe, bila in bo vedno z nami!

Marijine sestre na provicialnem kapitlju

s. Slavica Lesjak MS

Z duhovno pripravo, ki jo je vodil naš spiritual g. Dario Grbac CM smo zastopnice iz vse province 5. oktobra 2020 začele z delom provincialnega kapitlja Slovenske province Družbe Marijinih sester.

Ob temi *Poklicanost k svetosti* smo razmišljale že na hišnih kapitljih, ki so se po naših skupnostih odvijali v juniju; tako hišni, kot provincialni kapitelj pa so priprava na vrhovni kapitelj, ki naj bi ga imele v januarju 2021, če ga bo zaradi epidemije koronavirusa mogoče izpeljati.

Ob štirih sklopih razmišljanj in razprav:

1. Na poti svetosti
2. V občestvu z Gospodom
3. Občestvo z Gospodom nas odpira za sestrsko skupnost
4. Dobri odnosi sprostijo moči za služenje

smo preverjale naše duhovno življenje – tako osebno kot skupnostno; občestveno življenje v naših skupnostih; in končno naše poslanstvo v služenju bolnim, preizkušanim in ubogim. Vse pa v luči CD Radujte in veselite se in knjige papeža Frančiška Moč poklicanosti.

Utrinek iz "sejne dvorane"

Skupna fotografija vseh navzočih ob zaključku kapitlja

Vsem se zahvaljujemo za molitveno podporo v času kapitlja. Tudi vnaprej skupaj vztrajajmo v klicanju Svetega Duha, ki nas, kot rad poudarja papež Frančišek, vedno priganja ven iz sebe in iz zatohlosti naših udobnosti, kamor smo se namestili kot v hotelske sobane. Vemo namreč, da nas Cerkev in svet potrebuje vesele in žive; raje malo 'obtolčene', a vedno v iskanju novosti, h kateri nas kliče Bog, kot pa zaprte in bolne zaradi strahu pred novostjo evangelija.

Na kapitlju smo skupaj oblikovale tudi logotip, ki nas bo v naslednjih šestih letih spominjal na kapiteljsko dogajanje in spodbujal k uresničevanju sklepov in smernic provincialnega kapitlja.

Razlaga logotipa:

Poklicanost k svetosti naj bi Marijine sestre živele kakor Marija, ki se kot zvesta Gospodova služabnica s popolno izročitvijo njegovi volji – »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi« (Lk 1,38) – odpre za izredno rodovitnost. V njej je Božja Beseda postala meso in Marija, gnana od te utelešene Ljubezni, hiti v služenje, ki Elizabeti prinese ne samo telesno pomoč, ampak tudi veselje, blagoslov in napolnjenost s Svetim Duhom.

Odnos z Bogom (molitev) Marijo vodi v ljubeč odnos z bližnjim, ljubezen pa ni ljubezen, če ni delavna (služenje); oboje – živ odnos z Bogom in ljubeč odnos z brati in sestrami – pa gradi skupnost, ki postaja vedno bolj dom (občestvo). Na logotipu to ponazarjajo trije krogi, ki obdajajo Marijo v njenem hitenju k pomoči potrebni sorodnici Elizabeti.

Jasen cilj

Irena Švab Kavčič

Kako opisati izkušnjo, ki ni primerljiva z nobeno do sedaj? Pripadam generaciji, ki je bila priča tolikim zgodovinskim spremembam, da jih eno življenje težko zajame. V študentskih letih sem razmišljala, kaj novega se še lahko zgodi, kje lahko začnem nekaj novega, če je vse že znano. Po cestah vozijo avtomobili, računalniki so začeli svoj velik pohod, telefoni so zvonili praktično v vsaki hiši. V primerjavi z generacijo mojih starih staršev in staršev, ki se spomnijo gradnje vodovodnih in električnih omrežij, cest do oddaljenih kmetij, nakupa prvih pralnih strojev, televizorjev, vse do domačega telefona, je moja generacija priča bliskovitemu razvoju informatike, nanotehnologije ... Kmalu bo eno leto odkar smo prvič slišali za izbruh virusa v Vuhanu na Kitajskem. Nisem razumela, zakaj temu pripisujejo tako velik pomen. Čudila sem se ljudem, ki so vsepovsod hodili z maskami in modrovala, da česa tako neumnega pa že ne bom počela. 12. marca ob 18. uri je ob 96 primerih okužbe v Sloveniji bila razglašena epidemija. Nepredstavljivo! V Domu sv. Jožef smo spomladi izdali naše glasilo Zvon, kjer smo pisali o veliki noči v času preizkušnje in zapisali, da ne vemo, zakaj, a morda prav ta čas rojeva nekaj lepega za človeštvo. Že v poletju smo se ujeli v novi vrtinec COVIDA-19, ki pridobiva na moči in nas vrtinči v

neznane smeri. Če kdaj, sedaj razumem, kako resničen je samo dani trenutek. V še tako skrbno pripravljenem načrtu za jutri ne morem predvideti, kaj se lahko

Čudila sem se ljudem, ki so vsepovsod hodili z maskami in modrovala, da česa tako neumnega pa že ne bom počela.

zgodi. Na preizkušnji so vsi življenjski vzorci, vrednote, odnosi. 14. oktobra smo izvedeli, da je pri eni od stanovalk prepoznana okužba z virusom SarS-Cov-2. Odvzem brisov je pokazal, da se je okužba razširila tako med stanovalci, kot zaposlenimi. Znašli smo se v centru vrtinca. Stanovalci, zaposleni in lazaristi, ki bivajo pod isto streho. Vse, kar je v zadnjih desetletjih raslo, nastajalo in živelo pri Sv. Jožefu, je bilo grobo pretrgano. Vrata so se trdno zaprla, vsi komunikacijski in logistični kanali so bili skrbno pregledani in postavljeni v nove funkcionalnosti. Hiša, kjer se je pretakalo življenje v vseh barvah, se je pregradila, ogradila in vzpostavila zgolj sivo in rdeče območje. Zahvaljujoč izjemnim sodelavcem, potrpežljivim stanovalcem in vedno znova presenetljivo iznajdljivemu direktorju Jožetu, naših sklenjenih rok

V tako imenovani rdeči coni sicer ni bilo lahko, vendar hvala Bogu za sodelavce, njihovo pomoč, požrtovalnost in dobro voljo, s katerimi smo vso preizkušnjo prestali.

VRTINEC ni mogel pretrgati. Povezani bolj kot kadarkoli do sedaj in ob pomoči zunanjih sodelavcev smo virus zatrli ter 24. novembra v svojo sobo nastanili še zadnjega od COVID-19 ozdravljenega stanovalca. To so suhoparna dejstva. Tisto, kar je teh 41 dni res štel, je nepredstavljiva zmožnost vsakega, ki je v teh razmerah zmogel opraviti svoje delo. Vsak stanovalec ali zaposleni je bil v tistem trenutku nenadomestljiv in neprecenljiv. Vodila nas je osredotočenost na jasno zastavljen cilj – umiriti divjanje virusa. Ko se vrtinec poleže, ostane razdejanje. Vtisi in doživetja še niso urejeni, saj smo še vedno na razburkanem morju, ki nas lahko vsrka kadarkoli. Edino, kar upam trditi, je, da brez vse duhovne podpore, ki sem je bila deležna, tega ne bi zmogla. Beseda, sporočilo, molitev, misel, vse, kar čutiš, a ne znaš pojasniti. Verjetno podobno

čutijo tudi drugi, ujeti v ples vrtinca. Navkljub maskam in vsej drugi varovalni opreми smo se drug drugemu odkrivali bolj kot kadarkoli pred tem. Razumljivo je, da smo v takšnih okoliščinah tudi veliko bolj ranljivi. Vsak korak je premišljen, a vseeno negotov, saj pušča nepopravljivo sled tako pri stanovalcih kot pri sodelavcih in ustanoviteljih lazaristih. Velika tveganja so postavljena pred Dom kot celoto. Velik izpad prihodkov zaradi zaprtja ostalih dveh dejavnosti, enormni

stroški povezani z obvladovanjem okužbe, ki imajo do sedaj kritje zapisano le na papirju, pred nas postavljajo vprašanja, na katera še ni odgovora. Podobna vprašanja si postavljajo vsi, ki jih je prizadel virus SarS-CoV-19. Morda v razdejanju vrtinca človeštvo le najde nove poti? Poti, ki vodijo k spoštovanju, dostojanstvu, ljubezni? Veliko nas je v tem času zrlo čez, čez obzorja znanega in vidnega. Okrepili smo upanje, da nam Nekdo, ki nas ima neskončno rad, v še tako trdi temi prižiga luč. Ne upam si več trditi, da se v tem obdobju rojeva nekaj dobrega za človeštvo, verjamem pa bolj kot kadarkoli, da bomo izzive, ki nas čakajo, zmogli le drug z drugim, nikoli na račun drugega. Resnična veličina človeka se kaže v preseganju samega sebe, ko kleče prizna, da sam ne zmore več. Takrat se tudi zame vnovič in zares rodi Detece.

Družina

666 ... vsa področja

NOVICE TEDNIK REVİJE KOLEDAR CERKVENE INFORMACIJE

Slovenija Svet Kultura Zanimivosti Družina Video

Dodaj na: Facebook Twitter

Pogled iz rdeče cone Doma sv. Jožefa v Celju

12. 11. 2020 | Ana Ruper
Kljub nadčloveškim naporom optimizma ne zmanjka.

Tier ima dvomesečnega sina in dveletno hčerko. FOTO: Tatjana Splival

25let
radio ognjišče

DOMOV NOVICE KOMENTARIJI ODJAJE RADUSKO UTRIP POZITIVA DUŠEVNOST AVDIO ARHIV

POSNETKI

S. Šturmarić Žerjav:
Pozdrav iz našega okolja

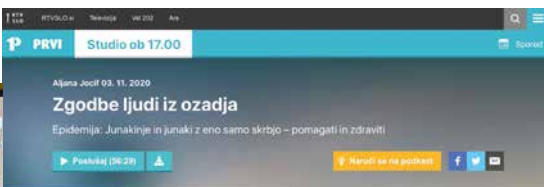
NAJNOVEJŠE

Akademiki na kolenu
Prezidi svojo roko
straniku
Ali se res vse zgodi z
računom?

S. Šturmarić Žerjav (foto: izvir: S. Št.)

POZDRAV IZ OSRČJA OKUŽBE

Neizmerno skrb za sočloveka so prepoznali tudi marsikateri slovenski mediji, ki so izpostavili požrtvovalnost zaposlenih Doma sv. Jožef

Nekaj kratkih misli, doživetij in spoznanj so z nami delili tudi sodelavci varstva starejših v Domu sv. Jožef, ki so skrbeli za stanovalce v rdeči coni:

Amadej Androjna: *Moja izkušnja pri srečanju z okužbo COVID-19, ki nas je doletela v letu 2020, je sledeča:*

- *Da ceniš vsak trenutek, ko si s svojimi dragimi, prijatelji, znanci, ker nikoli ne veš, kdaj pride do situacije, ko to ni več mogoče.*
- *Da ceniš svobodo, da lahko greš, kamor hočeš in dihaš zrak brez maske.*
- *Da ceniš stisk roke in objem človeka.*

V času, ko mi je bilo najtežje, sem se spomnil zgoraj naštetega in mi je bilo lažje. Najprej sem bil sam zadolžen za okužene s COVIDOM-19, bilo je težko, ker si sam. Nato pa se je začelo povečevati število obolelih, zato sem dobil pomoč pri delu in že to, da je nekdo s tabo, ti da zagon in premagaš marsikaj.

Najlepši trenutek pa je bil, ko smo zadnjega oskrbovanca peljali v njegovo sobo.

Sandro Draganovič: *Kljub virusu in resnim razmeram smo ostali pozitivni in se povezali kot družina. Ne samo s sodelavci, tudi s stanovalci. Delo v rdeči coni pusti posledico, a hvala Bogu pozitivno. Spoznaš, da je življenje krhko in da šteje vsak trenutek in vsaka malenkost, ki je iz srca, pa naj bo to že samo topla beseda.*

Tler Pfeifer: *V času izbruha v domu smo naše družinsko okolje zamenjali za življenje v rdeči coni podnevi ter spanje v domu ponoči. Bili smo odtrgani/odtujeni od svojih bližnjih, kar je bila največja preizkušnja zame osebno. Na tem mestu sem zelo hvaležen za uso podporo svoje družine in prijateljev, najbolj pa partnerke, ki je sama preživljala težke čase z dvema zelo majhnima otrokoma in kljub temu se ni pritoževala, mi je vselej stala ob strani in me podpirala. Sama izkušnja mi je še izdatneje pokazala, kako minljivo je človeško življenje in kako se lahko praktično čez noč ali dve življenje iz »normalnega« spremeni. S tega vidika lahko rečem, da še bolj cenim vsak trenutek predvsem z ljubljenimi in v stvarih, ki jih rad počnem. V strokovnem smislu pa mislim, da sem pridobil predvsem dodatno mirnost, absolutno se mi delo, ki ga opravljamo in je sicer enako, kot je bilo pred covidom, sedaj zdi nekoliko lažje in lažje prenesem še večje obremenitve, zagotovo si bom kljub natrpanem urniku na izmeni še več časa vzel za posameznika in pogovor in toplo besedo. Zaradi načina in razmer sedaj še bolj cenim vsakodnevne pogoje in možnosti v službenem okolju.*

Bernarda Jakopič: *Zase lahko rečem, da sem srečna, da je to za nami in vesela, da sem bila del ekipe v rdeči coni. Bili smo zelo močna ekipa, ki je svoje delo opravila odlično. Vsak posameznik je ogromno doprinesel in kot tim smo sodelovali odlično s pozitivnimi rezultati. Kljub fizični utrujenosti in psihični izčrpanosti smo ostali pozitivni in dobre volje, kar se je odražalo z nasmeški stanovalcev in nas samih. Zahvalila pa bi se tudi našim nadrejenim, ki so nam vedno zagotovili vse, kar smo potrebovali, razumeli naše stiske in bili vedno in vsak trenutek tam za nas. Moja izkušnja je pozitivna in me bo spremljala vse življenje.*

Učna pomoč na daljavo

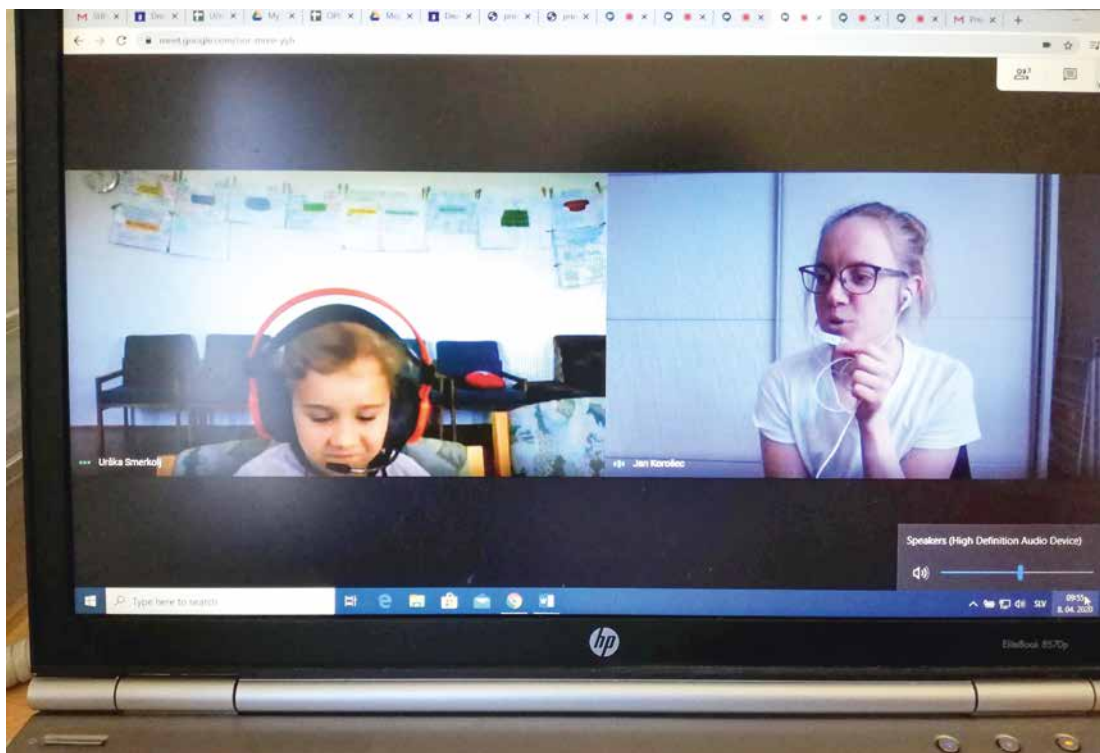
Mirjam Šivec

Pouk se je preselil na daljavo, pa smo se tudi mi. 😊 Učna pomoč, ki je prej potekala v Centru za družine na Mirenskem Gradu, poteka sedaj pod istim okriljem, le da na daljavo. Vsak dan od 9h do 11h ter od 15h do 17h se skupaj učimo v spletnih učilnicah. Klemen, Uroš in Urška so nam zaupali, kako je biti prostovoljec na daljavo.

1. Kaj je bil tvoj največji izziv, ki si ga doživel pri poučevanju na daljavo?

KLEMEN: Kako predstaviti snov na otroku enostaven in razumljiv način, ne da zakompliciraš. Velikokrat je meni snov povsem jasna, že kar intuitivna, otroku pa ni. Moral sem se spet spustiti na nivo otrokovega razumevanja.

UROŠ: Težko mi je biti zahteven do otroka in vztrajati, ko mu ne gre najbolje in išče bližnjice pri predmetu, ki je šel tudi meni na živce v tistem obdobju.

Učna pomoč na daljavo je super!

Klemen

Uroš

Urška

URŠKA: Nisi vedno vedel, kdo te čaka in katero snov se boš učil z otrokom. Me je bilo malo strah. Ko naj bi se učila snov, ki se je ne spomnim niti več iz gimnazije, mi je bilo v izziv ohraniti mirno kri in poskušati narediti toliko, kolikor lahko. Si priznati, da česa konkretno ne znam (npr. kemija) in zaradi tega ne pobegniti.

2. Kako si (ta) izziv premagal?

KLEMEN: Malo bolj podrobno sem si pogledal snov, ki jo obravnavajo. Tako sem dobil občutek, kako daleč se lahko spustim, da bo otroku še razumljivo, kaj govorim.

UROŠ: Ga še premagujem. Vprašam se, kako mu lahko na drug način približam snov. Včasih tudi podelim kakšno izkušnjo, kjer sem to snov še kako potreboval.

URŠKA: Oprla sem se na koordinatorje, ki vodijo učno pomoč. Povedala sem jim, kaj mi je težje učiti in pomagali so mi najti kakšne dodatne vaje ali poslali kakšno razlago za določeno snov po e-pošti. Skušala sem si tudi vnaprej pogledati in obnoviti znanje za določeno snov. Veliko pomoči za vse dileme pa smo dobili na petkovih refleksijah, kjer smo si prostovoljci

poleg vsega lepega podelili tudi, kaj nam je težko, kje se nam zatika in skupaj poiskali rešitve.

3. Kaj te je najbolj razveselilo oz. te najbolj razveseli na UPD?

KLEMEN: Predvsem to, da ti otrok pove, da sedaj (po učni uri) snov razume.

UROŠ: Najbolj me razveseli občutek, da pride otrok po vloženem naporu (z ali celo brez moje pomoči) do ključne ugotovitve, da "sestavi puzzle". Da je vesel za to, kar je spoznal, in se ne ustraši nove snovi, ki ga še čaka.

URŠKA: Da se te otrok razveseli. Nekatere potem učiš večkrat, se nanje malo navežeš in si še toliko bolj vesel, da se lahko učiš skupaj. Postaneš na nek način prijatelj. Izjemno lepo mi je bilo tudi, ko smo se skupaj lahko kaj igrali med odmorom.

4. Bi priporočil še drugim, da postanejo prostovoljci? Zakaj?

KLEMEN: Ja, absolutno. Najprej sem se tudi sam malo izogibal učni pomoči, ker sem mislil, da ne bom sposoben razložiti snovi, da sem to snov že pozabil in da bom

moral najprej vse ponoviti, da lahko sploh kaj pomagam. A kmalu sem ugotovil, da to ni tak bav bav in da je lahko to zelo prijetna izkušnja, ki ti da nek vpogled v delo učitelja oz. že same vzgoje otrok.

UROŠ: Seveda, v prvi vrsti zato, da predajo tudi drugemu nekaj svoje energije in znanja. Pa tudi zato, ker lahko na tak način spoznaš delček dela z otroki.

URŠKA: Ja, naj vsaj poskusijo. Ker bodo ugotovili, da je zelo razveseljujoče premagovati svoje omejitve (npr. neznanje, lenoba, tudi osamljenost) in na koncu dneva se ne počutiš toliko praznega in nimaš slabe vesti, da si zapravil čas, temveč si naredil tudi nekaj dobrega za drugega in ne le zase. Prostovoljci pa imamo vedno tudi podporo koordinatorjev, zaposlenih in drugih prostovoljcev. Je lepo, ker ti ni treba biti sam v tem. Imaš družbo in se tudi začneš veseliti petka, ko je refleksija, da vidiš kak poznan obraz.

5. S kakšnim sloganom ali rimo bi naredil reklamo za UPD za otroke in s katerim za prostovoljce?

UROŠ: Za otroke: »Pridi, da pri učenju ne boš sam.« Za prostovoljce: »Upaj si deliti znanje, da boš spoznal, česa vse ne veš.«

URŠKA:

»Pridi na učno pomoč še ti, kjer spoznaš, da svet okoli tebe se ne vrti. Skupaj premagujemo neznanje, strah in lenobo, pa še družbo dobiš novo.«

Če hočeš doseči nekaj več, sploh med to korono, je dober način to, da začneš misliti še na koga drugega in daš, kar imaš – svoj čas in potrpljenje. S to kombinacijo se da narediti marsikaj.

6. Pripravi kakšno smešno/zanimivo prigodo, ki se je pripetila na UPD

KLEMEN: Izvedel sem, da se bom učil matematiko za 1. letnik gimnazije. Nisem točno vedel, kaj se obravnava takrat, zato nisem vedel, kaj pričakovati. Ko se je UPD začela, mi je učenka posredovala vaje za njeno snov – logiko. To je meni bila vedno neljuba snov. Nekaj sem se še nekako spomnil, a sem ugotovil, da nimam pojma, kako se rešujejo njene naloge. Vse skupaj je postalo malo nerodno, saj ona ni znala, jaz pa še manj. Ker nisem našel nobene pametne spletne strani, ki bi nama razsvetlila znanje, sva se obrnila na vsem znano Astra.si, ki je že mnogim pomagala priti skozi matematiko v srednji šoli. In po ogledu ene ali dveh razlag se nama je odprlo. OBEMA! Rešila sva dva primera in vse je bilo OK.

UROŠ: Učenec mi pravi, da take vrste primera pri MAT že lani ni nobeden znal. Mu poskušam razložiti, in ko zmanjka časa, mu pošljem povezavo do uporabnega posnetka, ki sem ga našel na spletu. Sledi navdušen odgovor, da ta, ki govori, je pa njegova učiteljica ...

URŠKA: Neka deklica me je pri uporabi računalnika naučila zelo pogosto uporabljati besede: «Čaki, čaki, čaaaaakiii...» Ne vem, meni je smešno, kako je to rekla in zdaj sem začela še jaz uporabljat iste besede doma in drugod!

Prostovoljecem torej vsekakor ni dolgčas. Skupaj premagujemo izzive, se veselimo drug drugega in se spodbujamo v dobrem. Pridruži se nam še ti!

Vincencijeva spodbuda

Kadar boste opustili molitev zaradi služenja ubogim, ne boste izgubili ničesar, kajti služiti ubogim pomeni obiskati Boga. (Sv. Vincencij)

Krajšamo si čas s kratkočasnicami

Eva Vanovšek

Ali vam je sedaj, ko so se naša vsakodnevna opravila omejila zgolj na občino, hišo/stanovanje, sobo, kaj dolgčas? Kaj najbolj pogrešate? Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen in če je odgovor na drugo vprašanje druženje, potem vas bo zagotovo zanimalo, kaj se odvija na kratkočasnicah.

Z začetkom drugega vala koronavirusa in zaprtjem šol se je v Centru za družine na Mirenskem Gradu porodila ideja, da bi za vse, ki si želimo malo družbe in ki si želimo spoznati kaj novega, pripravili

kratkočasnice. Gre za delavnice, ki se izvajajo od ponedeljka do četrтка v dveh terminih. Ideje za teme so prišle spontano. Vsak prostovoljec je bil pripravljen deliti z drugimi to, kar zna, in nabor je postal res velik. Tako so se oblikovali tematski dnevi: vsevedno naravoslovni ponedeljek, sladkosnedno ustvarjalni torek, prijateljsko družabna sredo in skrbno urejeni četrtek.

Katerih kratkočasnic so se udeležili, kaj jim je bilo najbolj všeč in kaj so se novega naučili, pa bi udeleženci radi delili tudi z vami.

Družina Olivo:

Vsak teden v družinski urnik vključimo tudi kakšno kratkočasnico, ki nas še posebej pritegne. Mihaela (9 let) redno obiskuje ustvarjalne delavnice (slikarska, kaligrafija, zapestnice), pa tudi tiste, kjer veliko izve o svetu (puščava, tropski gozd). Klara (4 leta) je šla na gasilsko delavnico in na telovadbo. Cela družina pa se z veseljem udeleži kratkočasnic, ki nas popeljejo v različne kraje (Sveta dežela, Rusija, obisk planine). Šli smo tudi na Mini gozd, delavnico, ki jo pripravlja naš tata. Delavnice nam popestrijo čas, izvemo in naučimo pa se tudi veliko novega. Mama se je tako na srečanju za družine, kjer smo se pogovarjali o družinskem urniku, naučila, da urnik delamo zato, da bomo lahko več skupaj in ne zato, da bomo čim več naredili.

Magda (53 let):

Udeležila sem se izdelovanja gozda (listavcev), telovadbe ter obiska planine. Všeč mi je pripravljenost prostovoljcev in zaposlenih, ki vložijo veliko truda v pripravo. Lepo mi je, ko lahko na ta način kakovostno preživljamo prosti čas, spoznavamo nove obraze, se družimo in si z udeleženci podelimo izkušnje. Na delavnicah sem se naučila veliko novega, recimo kako pričarati gozdni sestoj v bivalnem okolju. Pri popotovanju po planini pa sem dobila idejo za novo družinsko peš turo.

Sara (30 let):

Udeležila sem se kuharske delavnice, in sicer dvakrat. Želela sem se udeležiti še kozmetične delavnice, vendar mi termin ni ustrezal, saj sem ob tem času še v službi. Spoznala sem nove ljudi, ozračje

je sproščeno in veliko se smejimo, zraven pa se še veliko novega naučimo. Pri peki biskvita sem se naučila dveh novih trikov, ki sem ju tudi sama preizkusila. Posledica novo naučenih stvari je bil odličen biskvit in zadovoljni jedci.

Urška (25 let):

Udeležila sem se izdelovanja gozda v malem, telovadbe, obiska planine ter izdelovanja zapestnic. Lepo mi je, da se družimo (na začetku se vedno predstavimo drug drugemu in to je super, ker ti je lažje in si bolj domač, sprejet), malo poklepetamo in izvemo kaj novega. Pa tudi to mi je zanimivo, ko vidim, kakšne vse skrite talente, znanja imajo prostovoljci/zaposleni na Gradu.

Ivana (7 let), Ema (8 let) in Neža (10 let):

Bile smo na skoraj vseh delavnicah: zapestnice, kuharska, spoznavanje novih krajev in pokrajin (Sveta dežela, Rusija, obisk planine, puščava, tropski gozd), frizerska in družabne igre. Najbolj nam je bilo všeč spoznavati nove kraje in pokrajine ter izdelovati zapestnice (Neža jih sedaj dela tudi za druge otroke). Naučile smo se nekaj novega pri kuharski delavnici in nekatere si sedaj znamo same splesti kito.

Udeleženci bi vse – od mladih do starih in tistih vmes – radi povabili, da se nam pridružite na kratkočasnicah. Lepo je spoznavati nove kraje, se učiti novih spretnosti, telovaditi ..., ob tem pa se družiti in biti skupaj, čeprav na daljavo. Veseli vas bomo!

Bogu in Mariji hvala za tako lep dan

Cecilija Grbec

Z ladjico do otoka

V nedeljo 6. septembra smo z MVM poromali v Italijo.

Dan smo začeli ob sedmih zjutraj v Šentjakobu ob Savi pri sestrh usmiljenkah s skupno kavico. Od tam smo se odpravili na naše romanje k Materi Božji na Barbano.

Pobuda tega romanja je prišla od družine Podjed. Šli smo s kombijem in dvema avtoma. Ko smo našli parkirišče, smo se odpeljali z ladjico do otoka Barbana. Bilo je zelo zanimivo in lepo. Na otočku je vsak imel čas zase, da smo si ogledali cerkvico, kjer je ta Marijin kip in se malo sprehodili. Možno je bilo kupiti tudi kakšen spominček. S. Vlasta nam je na samem otoku prebrala nekaj zanimivosti tega kraja in Marijinega kipa. Po izročilu je otok dobil ime po enem izmed

puščavnikov, ki je bival na njem. Legenda pripoveduje, da so po neki nevihtni noči na otoku našli naplavljenjo Marijino podobo. Ta se je sicer skozi stoletja zgubila, tudi sama podoba svetišča se je spreminjala. Je pa cerkev glavno romarsko središče goriške nadškofije. Na otoku smo bili ravno dan pred praznikom Barbanske Matere Božje, ki je 7. septembra.

Pred odhodom smo napravili še skupinsko fotografijo pred cerkvico na otoku.

Nашa skupina je bila pisana, mladina MVM in nekaj staršev, otrok, tri sestre in nekaj prijateljev, ki smo jih povabili.

Potem smo si ogledali Gradež, možnost je bila, da gre vsak po svoje ali pa po skupinah.

Barbanska Matí Božja

Sprehodili smo se do glavne cerkve sv. Eufemije, po glavnih ulicah, šli na odličn sladoleđ ter potem do same plaže, kjer je sonce močno sijalo. Pogumni so se malo naplavali, ostali pa smo navijali z obale. Po osvežitvi smo se zbrali pri avtih na parkirišču in odpeljali do Mirenskega Gradu. Tam smo se pridružili družinski sveti maši, ki jo je imel lazarist Peter Žakelj. Po maši nam je s. Ancila razkazala cerkev in njene znamenitosti. Zelo pozorno smo poslušali, ker je tako navdušeno in zanimivo pripovedovala.

Na Mirenskem Gradu

Potem so nas sestre pogostile s sokom, sadjem in sladoleđom. Razkazale so nam kapelo in s. Antoneta nam je povedala nekaj o dejavnostih sester na Mirenskem Gradu. Sodelujejo pri dogajanjih na Gradu, s Karitasom, domom za ostarele, delajo na vrtu... Poslovili smo se s hvaležnostjo in se odpeljali domov. Bogu in Mariji hvala za tako lep dan, s soncem obsijan, za odlično družbo in za vse, kar smo novega spoznali in skupaj doživeli.

Cerkev v Gradežu

Mirenski grad

Praznovanje dneva sv. Vincencija

Jan Podjed

Spet na lepem kraju

27. septembra goduje sv. Vincencij Pavelski, poleg Brezmadežne zavetnik Marijanske vincencijanske mladine; na njegov praznik smo se odpravili na Mirenski Grad. Tamkajšnje sestre usmiljenke so nas zelo lepo sprejele, seveda pa smo druženje pričeli s sveto mašo. Lepo se zahvaljujemo gospe Andreji, ki nam je predstavila delovanje skupnosti, ki skrbi za brezdomce iz širše okolice. Pomembno je, da spoznavamo tudi druge veje Vincencijanske družine in njihovo karizmo ter aktivno pomoč ubogim. Pozneje smo si še sami ogledali okolico, sestre pa so poskrbele za kosilo. Dan smo sklenili s fotografiranjem in kratkim obiskom Italije.

Ooo

*Navdušeni
nad zajčki*

Zbrani pri oltarju

*Pri
sveti maši*

Za skupno mizo

Skupaj gradimo dom za moške in ženske

Nuša Zavašnik

Skupno čiščenje zelenjave

V času epidemije smo. Dnevni center za brezdomce v Ljubljani je zato zaprt za druženje in zadrževanje uporabnikov. Brezdomni lahko koristijo vse storitve dnevnega centra, vendar se v prostorih ne smejo dlje časa zadrževati. To pa ne drži za uporabnike Zavetišča za brezdomce, ki v teh prostorih bivajo. Oni so tako rekoč v skupnem gospodinjstvu.

Morda ni vsem znano, da je poleg prostorov dnevnega centra tudi soba s sedmimi posteljami in skupnim prostorom. Postelje so namenjene moškim brez doma, v prvi vrsti tistim, ki nujno potrebujejo posteljo. To je lahko bodisi zaradi zdravstvenih razlogov, starosti ali neživljenjskih pogojev za bivanje. Namen zavetišča pa ni zgolj streha nad glavo. Za marsikoga je to prvi korak na poti k novemu načinu življenja.

Uporabniki so dnevno vključeni v program socialne rehabilitacije. To vključuje vzgojo k skupnemu delu, redu, skrbi zase in svoje zdravje, spoštovanju in odgovornosti za skupno dobro.

Možakarji ob spremljanju zaposlenih dnevno čistijo zavetišče, skrbijo za urejenost skupnih prostorov in svojih stvari, skrbijo za osebno higieno in si prizadevajo za urejanje svojega socialnega statusa. Zaposleni jim pri tem pomagamo s spodbudami, skupnim delom, pogovori in reševanjem njihove socialne problematike. Pri težavah z odvisnostjo ali ob nesodelovanju fantje potrebujejo več spodbud. V takih primerih jim večkrat izrečemo prepoved zavetišča za določen čas. S tem jim pomagamo razumeti, da je tak način življenja škodljiv zanje in za njihove bližnje.

V sklopu socialne rehabilitacije so vključeni tudi v dejavnosti dnevnega centra. Udeležujejo se kuharskih in ustvarjalnih delavnic ter delovnih akcij. Dnevno pomagajo pri pripravi večerje, čiščenju dnevnega centra in drugih opravilih. Želimo si, da bi ob skupnem delu in z veseljem nad njegovimi sadovi v njih raslo zadovoljstvo in občutek pripadnosti. Verjamemo, da jim to lahko pomaga na poti h kvalitetnejšemu življenju.

Nekatere sadove še posebej opažamo zdaj, ko je druženje zaradi epidemije prepovedano. Moški iz zavetišča so v tem času edini uporabniki, ki pomagajo zaposlenim in prostovoljcem pri vsakodnevnih opravilih. Večja pozornost zaposlenih prinaša večjo željo po skupnem delu, več skupnega dela pa krepi samozavest in motivacijo za nove korake v življenju. Lepo je opazovati, kako raste pripadnost, ki iz zavetišča počasi gradi dom.

Stefanova

Stefanova 2, novo stanovanje za ženske

Pri skupnem delu

Ko jih vprašam, kaj jim skupno delo pomeni, Andrej pove, da je zanj to uvajanje nazaj v dnevno rutino, v družbo, v svet. Francu je to jutranja terapija, pri kateri ne izbira dela. Dušan pa se najbolj boji sobote in nedelje, ko ni delavnic in jim je dolgčas: »Jaz sem siten, kakšen se napije, pa je hitro slaba volja.« Čez teden pa mu je zelo všeč, ker »... se družimo, skupaj delamo, se pohecamo in čas hitro mine, ker se imamo fejest!«

Lepo je predvsem takrat, ko uporabniki sprejmejo način bivanja, ki vključuje prizadevanje in napor. Kot povsod, tudi tu drži, da brez napora ni rasti. Marsikdo zaradi tega ne sprejme pomoči, ampak raje vztraja na ulici, v starem, laagodnejšem načinu življenja. Večkrat nam je težko, ko se nekdo

pred nami vidno uničuje in odklanja pomoč. Pomagamo mu lahko le tako, da verjamemo, da zmore, če se le odloči za korak naprej.

Dušan pa se najbolj boji sobote in nedelje, ko ni delavnic in jim je dolgčas: »Jaz sem siten, kakšen se napije, pa je hitro slaba volja.«

Tako kot moški potrebuje pomoč tudi marsikatera ženska. Do sedaj v Društvu prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote nismo imeli možnosti, da bi lahko namestili ženske, ki so izgubile dom. V tem letu pa

Okraski za novoletno jelko v Rimu

se nam je ponudila priložnost tudi za to. V sodelovanju z Javnim stanovanjskim skladom MOL smo sklenili pogodbo za neprofitno stanovanje. Z mesecem novembrom smo začeli s programom Resettlement – Namestitvena podpora za brezdomne ženske. To je za nas nov izziv, saj delo z žensko populacijo zahteva drugačno dinamiko, kot jo poznamo pri delu z moškimi uporabniki. Ni zaman reklo, da moški prihajajo z Marsa, ženske pa z Venere.

Vendar tudi tu želimo skupaj z njimi ustvarjati dom za vse in boljšo prihodnost za vsako od uporabnic. Upamo, da bomo s kapacitetami, ki jih imamo, lahko prišli naproti vsem tistim, ki so v stiski in iščejo pomoč.

Darovi za vzdrževanje Vincencijeve poti

*Prostovoljne prispevke lahko
nakažete na:*

*Vincencijeva pot, Dom sv. Jožef,
Plečnikova ulica 29, 3000 Celje*

Transakcijski račun:

*SI56 3300 0000 1631 628,
sklic: 00 9001*

*Če želite potrdilo o nakazilu,
nam na uredništvo sporočite vaš
naslov.*

Hvala za vsak dar!

Kako živim bratstvo v duhu, besedah in dejanjih

Nives Fabčič

Nives Fabčič ima rada sončni zahod

Bratstvo se trudim živeti kot ljubezen tukaj, zdaj in med vami, drage sestre, bratje in prijatelji. Ljubezen pa je odnos, ki se ne zgradi čez noč. Raste in se razvija skozi dneve, tedne, mesece in leta. Kvaliteta spoznavanja te skrivnosti, ki je velik dar, je po mojem mnenju najprej odvisna od okoliščin, v katerih živimo, se gibljemo in smo. Tu je zagotovo pomembna tudi moja in tvoja vera, po kateri smo bili ustvarjeni in poklicani v življenje.

Ker odnosa ni vedno lahko graditi, sem hvaležna Bogu in vsem prijateljem za vse kompromise, spoznanja, čutenja, lepoto darovanja, zaupanja, pa tudi za težo bridkosti, ko mi je v duhu in besedi še vedno dano živeti s Krščanskim bratstvom bolnikov in invalidov že od leta 1995, kjer sem v polnosti svojih notranjih globin in širjav odkrila talente, s katerimi me je obdaril Bog. Danes vem, da jih ne smem zakopati ali zadržati le zase. Tako jih skušam deliti z besedo, zgledom molitve

in z dejanji po svojih najboljših močeh predvsem v domači župniji mlajšim rodovom, sodelavcem Karitas, ki je dejavna ljubezen, in v Misijonski skupini. Mojo uspešnost oznanjevanja ocenjuje edini pravični, Bog. Slava in hvala mu.

Vseh živih in pokojnih bratov, sester, pomočnikov, dobrotnikov in prijateljev v Bratstvu se že tradicionalno dan za dnem, ter leto za letom z molitvijo rožnega venca spomnim vsako sredo popoldan, ko si z intenzivno telovadbo pod vodstvom osebnega trenerja okrepim tudi telo in zbistrim glavo s pozitivnimi mislimi, ki obogatijo molitev, izbrane besede in dodajo moč duha. Bog vas živi!

Vedno zaključim z željo, nad vsem pa naj zmaga Ljubezen, ki je vez popolnosti!

Urjenje telesa

Nives med prijatelji (ob njej Blaž Romih, tudi na vozičku, in župnik Bojan Ravbar, v ozadju Tone Planinšek, aktualni voditelj KBBI, Strunjan, 2020

Nives z župnikom Ravbarjem in prijatelji po nedeljski maši pred cerkvijo strunjanske Matere Božje, 2020

Morje s Študentskim domom Vincencij

Katja Kozlevčar

Gasilka slika skoraj vseh dopustnikov

Kot je že nekaj let v navadi, je en teden v septembru rezerviran za počitnice na morju, natančneje na otoku Pag, s Študentskim domom Vincencij. A leto 2020 je zaradi vsem dobro poznane virusa nepredvidljivo in polno presenečenj, zato nismo vedeli, ali nam bo letos zares uspelo, da bi odšli na Pag. Študentje smo se vseeno optimistično prijavili na morje z domom in celo poletje mislili na tisti teden v septembru, ko bomo končno odšli na oddih. Razmere poleti, ko je veliko slovenskih turistov počitnice brez težav preživelo na hrvaški obali, so nam dale

Razmere poleti, ko je veliko slovenskih turistov počitnice brez težav preživelo na hrvaški obali, so nam dale upanje, da bo tudi nam uspelo odriniti na Pag.

upanje, da bo tudi nam uspelo odriniti na Pag. Toda naše upanje se je proti koncu avgusta, ko so začeli napovedovati zaprtje meje s Hrvaško, močno zmanjšalo. Ko smo ugotovili, da letos do Paga ne bo mogoče priti, nismo obupali, ampak smo začeli

razmišljati o možnih alternativah. Na koncu smo se soglasno odločili, da gremo vseeno na morje skupaj in tako rezervirali župnišče v Portorožu, kjer je skupina 10 študentov preživela teden od 14. do 19. septembra.

Vsi smo nestrpno pričakovali ponedeljkovo jutro in naš odhod na morje. Pred odhodom smo imeli v domski kapeli skupno mašo, sledil je zajtrk, potem pa smo se končno odpravili na pot. Že v Ljubljani nas je pozdravilo toplo sonce, zato smo vedeli, da bo v Portorožu še topleje, kar so kazale tudi napovedi. In res smo ujeli zadnji vroč teden poletja in ga kar se da dobro izkoristili. Vsak dan smo začeli z mašo in Boga prosili za lepe trenutke, nato smo pri zajtrku napolnili svoje želodčke ter se podali morskim dogodivščinam na pot. Večino dneva smo preživeli na plaži, kjer smo plavalili in se tunkali v vodi, igrali družabne igre, peli ob spremljavi kitare,

igrali odbojko na mivki ... Ker se septembra zaradi vse krajših dni že pozna, da se poletje bliža koncu, smo izkoristili tudi večere – tako smo se zvečer večkrat odpravili na sprehod ob morju, se tudi v temi kopali ali pa samo sedeli ob morju in prepevali ob kitari. Poleg vsega smo razvijali tudi svoje kuharske veščine, saj smo za to, da nismo bili lačni, skrbeli sami. Vsak dan je hrano pripravljala ena skupina, pri čemer smo se zelo trudili, zato smo ves teden tudi dobro jedli. V enem tednu se je zgodilo veliko lepih trenutkov, ki se jih bomo še dolgo spominjali. In moramo priznati, da je teden kar prehitro minil, zato se je bilo v soboto kar malo težko vrniti domov. Skupaj smo preživeli čudovit teden, čeprav je sprva kazalo, da se letos ne bomo mogli družiti na morju. Pri vsem tem je najpomembnejše to, da smo se ob vseh skupnih doživetjih še bolj povezali in spletli nova prijateljstva, ki bodo tudi po vrnitvi domov ostala.

Tisti, ki nismo šli peš s plaže, smo se imeli čas še ustaviti ob ribniku in se fotografirati

Študentsko preživljanje prostega časa v karanteni

David Šeruga

Zaradi velikost študentske skupine smo se začeli srečevati tudi na novi

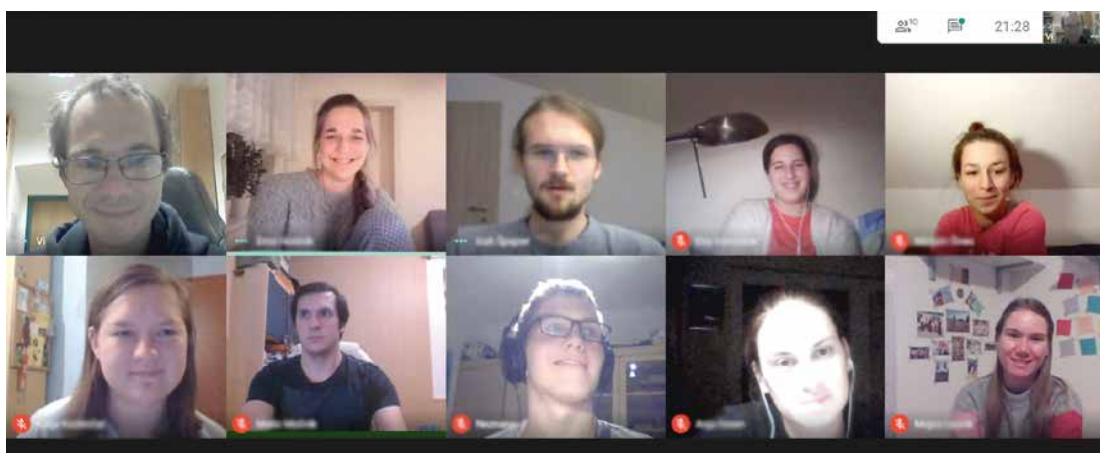
Nova karantena je tu in študentje smo se spet poslovili drug od drugega in odšli domov, v tople hiše in stanovanja, kjer sedaj preživljamo večino našega časa. Rekel bi, da se je marsikaj spremenilo od navadnega študentskega življenja in mi se temu poskušamo čim bolj prilagoditi. Poleg vseh študijskih obveznosti zapolnjujemo svoj prosti čas na veliko različnih načinov.

Prva stvar, ki sem jo opazil pri mnogih in meni je, da smo začeli eksperimentirati v kuhinji. Lahko bi rekel, da je to povsem pričakovano, saj nam trenutno študentski boni ne koristijo kaj veliko in hrano doma sponzorirajo starši. Veliko študentov se je spustilo v peko, nekateri pa so malo preveč gledali MasterChefa in znajo sedaj pripraviti

kosilo s petimi hodi;). Lahko bi rekli, da nam stanovanja prav lepo dišijo.

Seveda pa moramo študentje te kalorije, ki smo jih nakuhali, tudi neke porabiti. Šport ali rekreacija je del študentskega vsakdana. Pa naj bo to tek ali kak sprehod, mogoče košarka na dvorišču ali dvigovanje uteži. To je tudi odlična priložnost, da se zblizamo s starši ter brati in sestrami, saj lahko na veliko od teh aktivnosti povabimo tudi druge osebe. Morda je to tudi čas, da bolje raziščemo in spoznamo lokalne kraje in njihovo lepoto.

Nekaj časa posvetimo druženju s prijatelji. Zdi se mi, da je to ključnega pomena, ker tako gradimo odnose in vzdržujemo stike, ki jih že imamo. Žal pa se ne moremo družiti

Srečanja zbora so poučna, družabna, zabavna ...

v živo, zato na spletu iščemo alternative. Veliko se nas obrne k družabnim igram na spletu in kakim spletnim klepetalnicam. Vsak dan se tako ustvarjajo novi spomini, ki nam lepšajo dneve. Seveda se srečujemo tudi s skupinami iz študentskega doma, kjer predelamo kakšne težke teme ali pa se sprostimo in uživamo ob pogovoru in kakšni aktivnosti.

Kljub temu nam naša druženja zapolnijo manj časa kot po navadi in se tako obrnemo na različna razvedrila. Nekatera poučna,

druga pa zato, da zapolnimo čas. Tega preživljamo ob gledanju filmov ali serij, nekateri v roke primejo kakšno dobro knjigo, drugi pa pogledajo kak internetni video. V današnjem času je načinov za razvedrilo praktično neomejeno.

Kar koli že je to razvedrilo, ne smemo pozabiti na vsakodnevno molitev. To je čas, ko se umirimo in za trenutek zadihamo ter ga posvetimo Bogu. Kajti prav tako kot s prijatelji vzdržujemo odnose, jih moramo vzdrževati tudi z Bogom.

V ustvarjalni skupini smo se dobili tisti, ki radi ustvarjamo

Spoštovani člani Združenja čudodelne svetinje – Otroci Brezmadežne

Franc Rataj CM

»Za teboj, Brezmadežna, hitimo, vabijo nas tvoje kreposti!«

Tako molimo na praznik Brezmadežne in prav to se mi zdi zgovorno povabilo, da se kot Otroci Brezmadežne zopet spomnimo na zavezo z Marijo v našem Združenju čudodelne svetinje!

Verjetno pričakujete vabilo za naša redna srečanja, ki pa ga letos zaradi covida-19 žal ne bo. Razmere, kakršne so, so nas vse presenetile in spremenile naš utečeni način življenja. Prepričan sem, da bosta pogled na Marijino podobo na svetinji in molitev Večne devetdnevnice, ki jo člani redno molimo enkrat na teden ali vsak dan po osebnem namenu in po namenu Združenja, *poglobila našo duhovno povezanost*, ki bo tudi tako postala močna in nas bo morda še bolj nagovorila.

Namesto srečanj po posameznih krajih bom v dneh od 19.-30. novembra 2020 daroval svete maše po vaših namenih, s posebnim spominom na določen kraj in člane Združenja, ki se zbirate v njem. Pridružite se mi v duhu in morda tudi z udeležbo pri sveti maši v domačem kraju, če bo to sploh mogoče. Letos bo naše srečanje »duhovno srečanje v molitvi Večne devetdnevnice, v premisleku o milostih, ki jih prejemo po Marijinih rokah, z dobro mislijo na vse člane te naše velike družine«. Vnaprej

Brezmadežna s kroglo v roki, ki predstavlja svet. Zemeljski ostanki sv. Katarine v kapeli prikazanj 140 Rue du Bac, Parizna Brezmadežno.

se vam zahvalim za to velikodušno dejanje, za vašo zvestobo Brezmadežni, ki nam je zaupala *veliki zaklad – čudodelno svetinjo*, da si z njo lažje priključimo v spomin milostno pomoč Device Marije.

»Prihajajte pred oltar, tam bodo milosti velike ... Kdor bo z ljubeznijo in z vero nosil svetinjo, bo deležen velikih milosti ...«

Na srečanjih smo že večkrat razmišljali o tem, da ne častimo svetinje, ki je le preprosto znamenje. Za nas je to dragoceno znamenje, ki ga nosimo pri sebi in ki nam razodeva Marijino brezmadežno spočetje, moč njene priprošnje, njeno ljubezen do vsakega od nas, do vsega človeštva.

Svetinja nas spominja na poslanstvo, ki nam je z njo zaupano, namreč razširjanje Marijinega naročila ob prikazanju sestri Katarini Labouré 27. novembra 1830 v kapeli usmiljenih sester v Parizu: *»Prihajajte pred oltar, tam bodo milosti velike ... Kdor bo z ljubeznijo in z vero nosil svetinjo, bo deležen velikih milosti ... «* Oboje pomeni našo vero in ljubezen do matere našega Gospoda.

Morda se nam kdaj zazdi, da marijanska pobožnost upada; zdi se, kakor da bi bila Marija daleč od dogodkov sodobnega sveta in človeka, da pozablja na nas v tej »solzni dolini«. Med prikazanjem sestri Katarini je rekla tudi tole: *»Časi bodo hudi, nesreče se bodo zgrnile nad Francijo in ves svet ... Prihajajte pred oltar, tam boste prejeli milosti ... Ko se bo zdelo, da je vse izgubljeno, zaupajte, zaupajte! Jaz bom z vami!«*

Vemo, Marija je in ostaja naša tolažnica, naše zavetje v preizkušnjah življenja, skratka ostaja mati, ki ji v življenju njenih otrok nič ni tuje. Spominja nas, naj se trudimo za rast v veri v njenega Sina in za dejavno ljubezen do tistih, ki so v potrebi.

Marija je torej tista močna vez med nami, ki smo jo posebej sprejeli za svojo mater, ki nas zanesljivo vodi po poti vere, zaupanja in ljubezni, k Sinu, našemu edinemu pravemu cilju.

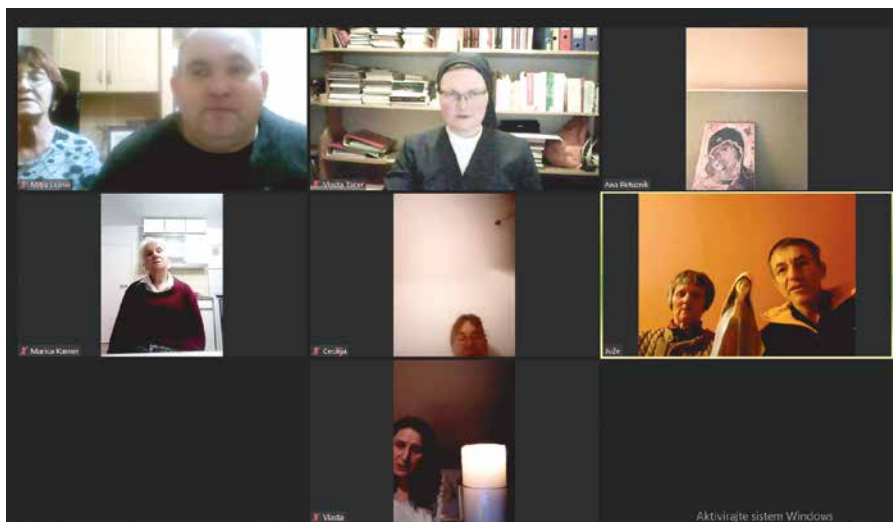

Radi se ji priporočajmo in jo prosimo pomoči, da bi v duhu in dejanjih »hiteli za njo« in jo posnemali v njeni zvestobi in predanosti Bogu vsak trenutek življenja.

»O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo!«

P.S. O dogodkih pri Združenju lahko več preberete na naši spletni strani: <http://amm-brezmadezna.rkc.si>

Povezani v molitvi

Večerna molitev

V začetku jesenskega vala epidemije se je v skupini, ki se sicer zbira enkrat mesečno, porodila ideja, da bi se prek videokonference zbirali ob večerih, da bi skupaj molili rožni venec. Nekaj rednih molivcev je napisalo, kaj jim to pomeni.

»Čeprav je bil dogovor za skupno večerno molitev rožnega venca na daljavo povsem neobvezujoč, je Marija izkoristila priložnost in uredila, da se kljub spontanemu odzivanju vedno zbere ravno pravšnja molitvena skupina, nikoli nas ni premalo in nikoli preveč V teh časih se prav vsak dan nabere

mnogo potreb in namenov za združevanje moči v molitvi. Ker pa si obenem podelimo tudi vtise tega dne in se tako kljub "policijski uri" družimo in poklepeta s prijetnimi sogovorniki, lahko rečem, da se te ure vedno veselim, saj se tako na prijeten način zaključijo še tako neugoden in naporen dan. Ker so naši večeri v teh časih postali precej bolj enolični, so se sedaj v družbi somišljenikov, Marijinih častilcev, obarvali s celo paleto barvnih odtenkov. Če to ni Božji blagoslov in spodbuda k redni molitvi rožnega venca, potem res ne vem, kaj drugega bi lahko bilo.«

Vlasta M.

»Komaj čakam vsak dan, da pride 21. ura, ko se skupaj dobimo na zoomu pri molitvi rožnega venca. Preden začnemo, vsak pove namen tistega dne. Ta molitev mi zelo veliko pomeni, še posebej v tem korona času. Ne počutim se osamljena, temveč resnično povezana z drugimi. Prinaša mi moč in mir. Pomaga mi, da grem mirno k počitku. Ko drugi molijo (vsak eno desetko), tako zavzeto in premišljeno molijo, da se lahko poglobljam v skrivnosti te tako preproste a mogočne molitve. Molitev vsak večer zaključimo z blagoslovom, ki nam ga podeli Borut.«

Cecilija

»Lansko leto me je poklical g. Borut in vprašal, če bi lahko prišel z mamo, da bi nekaj povedal v čast Brezmadežni s čudodelno svetinjo. Potrdila sva mu. Pri Brezmadežni je naša družina dolgo. Vedno me vleče, da privabim nove člane. Ko smo prišli v Ljubljano, nas je sprejela prijazna molitvena skupina. Preživeli smo lepo popoldne. Marca 2020 pa je prišla korona in se nismo videli. Oktobra nas je s. Vlasta poklicala in predlagala, da bi molili preko videokonference. Z mamo sva to z veseljem sprejela. Čeprav korona ni dobra za nas, je zlo, pa je tudi nekaj dobrega. Spoznala sva molitveno skupino, ki se srečuje vsak večer ob 21h. Molimo skupaj. Bogu hvala.«

Mitja

Povabilo k molitvi rožnega venca za otroke

Marija pri prikazovanjih vedno naroča otrokom, naj molijo rožni venec.

Cilj

Vsak dan skupina otrok, povezanih preko zooma, zmoli rožni venec - vsak otrok bi prišel na vrsto za molitev rožnega venca enkrat na teden.

V duhu v votlini pred Lurško Marijo, ki jo lahko v živo spremljamo preko interneta https://www.dnsc.thromsoudes.com/sources/live_tv

Da bi otroci gradili prijateljstvo z Marijo, Bogom in med seboj.

Prosili bomo za zdravje in za blagor otrok po svetu.

Če želite, da vam pošljemo povezavo, nam to sporočite
031/503 011 - s. Vlasta
051/268 751 – Borut

Ostanimo povezani v molitvi!

O, Marija, brez madeža spočeta, prosil za nas, ki se k tebi zatekamo.

Ustanova Anin sklad

s. *Hermina Nemšak FBS*

Kančevci 2020

Tudi v teh izrednih razmerah se uprava AS trudi ostati povezana z družinami, jim priskočiti na pomoč, se z njimi povezati v molitvi in tudi kakšnem klepetu po telefonu. Ustanova Anin sklad nadaljuje z aktivnostmi, ki so že utečene, vendar nam spomladanskega srečanje družin ter srečanja okrog praznika sv. Ane, zavetnice ustanove, zaradi koronavirusa ni bilo mogoče izpeljati.

Smo pa bili aktivni na tedenskih počitnicah v Kančevcih. Udeležilo se ga je 14 družin z okrog 60 otroki. Tudi družinskega oratorija v Veržaju so se udeležile štiri družine s 24 otroki. Družine zelo cenijo prisotnost redovnic in redovnikov. Skupna srečanja

jim veliko pomenijo. Nekateri posamezniki so celo izrazili, da jim je bolj kot finančna pomoč dobrodošlo to, da se lahko udeležijo srečanj ali duhovnih vaj, kjer se pogovorijo predvsem o težavah, s katerimi se srečujejo v vsakdanjem življenju.

Na seznamu je 49 družin, ki redno prejema pomoč, ter več kot sto družin, ki so članice ustanove Anin sklad. S temi družinami želimo vstopiti v stik vsaj pisno ali po telefonu.

Predvsem se zahvaljujemo za številne dobrotnice in dobrotnike, ki še vedno zvesto podpirate družine Aninega sklada. Oktobra lani smo začeli z obiskovanjem teh družin.

Obiskali smo okrog 30 družin, vendar nam je korona virus z nadaljevanjem obiskov preprečil.

Prejeta sredstva so se v tem času skoraj podvojila, čeprav se število rednih donatorjev ni povečalo. Trenutno je okrog 300 donatorjev podpornikov, ki darujejo vsak po svojih močeh: mesečno, dvomesečno, trimesečno ali pa samo letno. Tudi vsota je zelo različna. Tem podpornikom redno pošiljamo položnice, ki so jim dodana pisma spodbude.

Februarja smo izdali Bilten ustanove Anin sklad za leto 2020. Sedaj že razmišljamo, da bo nova številka biltena zagledala luč sveta februarja 2021. Družine, vključene v Anin sklad, sodelujejo na naših srečanjih in pomagajo pri organizaciji dogodkov. Vesela sem, da tudi bralci revije Vincencijeva pot radi prebirate naš bilten in prepričana sem, da je tudi obratno, saj se družine Aninega

sklada prav tako veselijo revije Vincencijeva pot. Res Bogu hvala za vašo odprtost, da se tako med seboj povezujemo.

Tudi bralci revije Vincencijeva pot ste povabljeni, da v svoji okolici odkrivате družine, ki bi se lahko pridružile ustanovi Anin sklad in po potrebi dobile tudi pomoč. Uprava si je zastavila cilje, ki pa jih bo zmogla uresničiti le takrat, če se bomo zavedali, da združene moči zmorejo več. Le če bomo sodelovali z družinami, dobrotniki in redovnimi ustanovami ter z vsemi ljudmi dobre volje bo Ustanova rodovitna.

Imejmo odprte oči in srce za družine okoli sebe, ki bi morda v veliki družini Aninega sklada našle možnost poglobiti svojo vero, pripadnost občestvu, rešitev iz stisk in bi se morda odločile še za enega otroka več. Torej nova priložnost, da damo košček sebe drugim.

V Aninem skladu se še kako zavedamo pomena družine, zato vas vabimo k pomoči in skrbi za dobrobit te srčike našega naroda

Kaj prinaša korona

Nadja Mehle

Kljub uporabi vseh modernih tehnologij, v izogib fizičnim srečevanjem, se je v tej krizi jasno pokazalo, da smo ljudje socialna bitja.

Vsaka družina ima svoj način življenja. Naj bo velika ali majhna, mora najti ravnovesje med obveznostmi in prostim časom. Letos pa je to še posebno izziv. Doživeli smo in še doživljamo epidemijo, ki je naš način življenja postavila na glavo. Tudi v naši družini ni nič drugače.

Pred mano in pred vsemi starši se je postavil čisto nov izziv, šola na daljavo. Ironično se mi zdi, kako vedno otroke podim in omejujem glede računalnika in telefona. Sedaj pa je to kar naenkrat postalo osnovno sredstvo šolanja in komunikacije. Na vrat na nos smo morali zamenjati računalnik, nabaviti kamero, ojačati wifi signal. Upam, da bo tiskalnik še zdržal. Učim se uporabljati zoom, meet in vse, kar sodi zraven. Pri tem so moji učitelji otroci. Na steni visi vsak teden nov razpored zoom srečanj za šolo. Čez noč sem postala učiteljica v šoli, glasbeni šoli, logopedinja. Pri tem opažam, kako otroci težko združujejo vlogo mame in učiteljice v isti osebi. V šoli ne bo otrok sredi dela rekel, da je lačen. V domačem okolju pa je to normalno. Tako moram kar naprej iskati motivacijo za otroke in včasih tudi zase, da teče delo čim hitreje.

V tej krizi se je jasno pokazalo, da smo ljudje socialna bitja. Vsi pogrešamo družbo. Sedaj smo omejeni na ozek krog ljudi. Še z vso družino se ne morem srečati. Pogrešam svoje veroukarje, srečanja zakonske skupine, skupine za žene. Res smo srečanja prestavili na splet. Bolje kot nič, vendar to ni isto. Pogledati človeku v oči je mogoče samo v živo.

Najbolj pa to občutim, ko ni maše. Tako se z družino v nedeljo zberemo ob radiu ali televiziji, poslušamo mašo in nato odidemo

v cerkev k obhajilu. Hvala Bogu, da imamo možnost živega stika z Jezusom. Ob srečanju z njim se v meni poraja hvaležnost. Tudi v tem času. Ta hvaležnost mi daje moč, da lažje prenašam sitnost, nejevoljo, skrb in vse probleme, s katerimi se srečujem. Vedno bolj se zavedam, da lahko obvladujem in premagujem situacijo samo s tem, kar nosim v svojem srcu.

On potrebuje samo prostor v mojem srcu. Ta prostor pa mu dajem tako, da ga vidim v svojem možu, otroku, zetu, vnuku, sosеду ...

Pred nami so božični prazniki. Drugačni bodo. Morda res. Ampak samo na zunaj. Ne bo velikih nakupovanj, nikjer ne bo božično novoletnih sejmov, po ulicah ne bo odmevala praznična glasba. Tudi v cerkvah verjetno ne bo množice ob jaslicah in vonja kadila. Ampak za Jezusovo rojstvo to sploh ni potrebno. On potrebuje samo prostor v mojem srcu. Ta prostor pa mu dajem tako, da ga vidim v svojem možu, otroku, zetu, vnuku, sosеду ... Pa saj je bilo vsako leto tako. Morda nam bo letos epidemija celo pomagala, da se bolj zazremo vase in v bližnjega. Marsikoga bomo pogrešali, ker se ne bomo videli. A v molitvi smo lahko vedno povezani. Tudi s tistimi, katerim je ta kriza naložila pretežno breme.

Letos smo ob božičnih praznikih še posebej povabljeni, da poleg sicer postavljenih jaslic ob domačem ognjišču, postavimo jaslice in zanje primeren prostor v svojem srcu.

Bogu neizmerna hvala!

Eva Salajević

Eva Salajević v cerkvi sv. Cirila in Metoda na Čukarici v Beogradu bere Božjo besedo

Tako je Eva Salajević, ki živi v Beogradu in se je Vincencijanski družini kot častna članica Družbe HKL pridružila že leta 1996, poimenovala svoj prispevek za rubriko Vincencijeve poti Pogumni za Kristusa.

Najprej je bila osupla, da je za ta prispevek naprošena prav ona. »Kako naj o tem pišem jaz, ki se čutim tako slabotna in daleč od drugih, ki sestavljate Vincencijansko družino?! *Biti pogumni za Kristusa!* – kar strese me in v srcu globoko gane ob teh besedah. Potem pa razmišljam, kako je to, da smo pogumni za našega Gospoda, prav danes potrebno in resnično. Saj se nam naš Bog najprej sam neizmerno drzno podarja, ko za nas postane človek. Kako se ne bi mi odzvali na to njegovo ljubezen in s svoje strani naredili, kar moremo za njegovo kraljestvo!

Ko premišlujem o svojem življenju, se najprej iz vsega srca zahvalim Bogu za vse, kar mi je dal. Najprej za življenje, ki mi ga je podaril kar dvakrat. Prvič z rojstvom in drugič s spreobrnjenjem, ko sem popolnoma nezasluženo prejela milost vere. Vendar naj tukaj predvsem opišem, kako mi je bilo življenje podarjeno drugič, in kako je Gospod Bog hotel, da še živim in oznanjam Kristusa.

Zbolela sem leta 2012, postavili so diagnozo: maligni tumor debelega črevesa. Operirali so me in vse je potekalo brez zapletov. Po šestih mesecih zdravljenja pa je nastopil ileus, zapora črevesnega pretoka. Zopet so me operirali, a se tokrat nisem prebudila. Zdravniki so me priklopili na aparate in pričakovali smrt. Toda Božji načrt je bil drugačen. Prebudila sem se in počasi okrevala. Sledile so kontrole in zdravljenje in bolezen je bila čez sedem let premagana.

Hvaležna sem Bogu in vsem, ki ste molili za moje ozdravljenje. Danes živim normalno, primerno mojim 79 letom. Razumljivo je, da ne morem delati toliko kot prej, vendar se gibljem in poleg skrbi za duhovno življenje, ki mu dajem prvo mesto, po svojih močeh še naprej delujem karitativno. Saj je to moj osnovni poklic, ker sem medicinska sestra, zlasti pa to doživljam kot svojo krščansko obveznost. Sedaj bolj obiskujem ljudi, ki so potrebni pomoči, izmerim krvni pritisk ali dam injekcijo, kar je v tukajšnjih razmerah možno in večkrat potrebno.

Še vedno sodelujem s sestrami usmiljenkami tukaj na Čukarici in rada priskočim, če me s. Kata Nrecaj, ki je trenutno odgovorna za skupnost, prosi, da priskočim na pomoč pri kakšnem bolniku ali pa nadomestim sestro zakristanko v naši župnijski cerkvi sv. Cirila in Metoda.

V veliko veselje mi je, kadar se družimo in skupaj praznujemo praznik sv. Vincencija Pavelskega in sv. Ludovike de Marillac ...

Vsak dan grem v cerkev k sv. maši in redno obiskujem Svetopisemsko šolo, primerno letom. Seveda me veseli tudi druženje z vnuki. Te tri stvari napolnjujejo moje dni, me razveseljujejo in dajejo smisel mojemu življenju.

Lahko rečem, da je rožni venec nenehno v mojih rokah; rada ga molim, posebno na avtobusu. Čeprav z njim nočem zbujati pozornosti, se večkrat zgodi, da ga sopotniki opazijo; potem nekateri zaprosijo, da jim razložim, kako se moli ...

Pravoslavni, ki so tu v večini, molijo rožni venec drugače, ne naštevajo skrivnosti. Na

začetku, ko se pokrižajo, izmolijo vero, nato očenaš in zdravamarija. Pri posameznih jagodah ponavljajo: »Jezus Kristus, Božji Sin, usmili se mene grešnika.« Ko pridejo »naokoli«, spet zmolijo očenaš in tako do konca.

Hvaležna sem Bogu in vsem,

ki ste molili za moje ozdravljenje.

Danes živim normalno, primerno mojim 79 letom.

Nekega božiča sem bila prijetno presenečena. Dekle, ki je v avtobusu sedelo za menoj, mi nenadoma vošči: »Vesel Božič!« Pogledam jo in vprašam: »Kako veste, da obhajam Božič (bil je 25. december, ko Jezusovo rojstvo praznujemo katoličani.) Dekle odvrne: »Vidim, da imate v rokah rožni venec ...«

V svoje namene vključujem potrebe sv. Cerkve, naših sester, duhovnikov in vseh tistih, ki se mi priporočajo v molitev. Vse to mi prinaša veselje in srečo. Zlasti molim za bolnike in naše brate, ki jih je sodobna družba potisnila na rob.

Lepo pozdravim vse, ki boste brali tole o mojem življenju. Lahko vam zaupam, da sem res zadovoljna in si ničesar ne želim drugače. Bogu še enkrat neizmerna hvala!«

Gospe Evi se tudi mi zahvaljujemo, da nas je s svojim prispevkom obogatila in ji iz srca želimo, naj bo še naprej pogumna Jezusova učenka in zavzeta članica naše Vincencijanske družine.

(Iz hrv. prevedla in uredila s. Cveta Jost)

O materi Brandis

s. Kristina Ribar MS

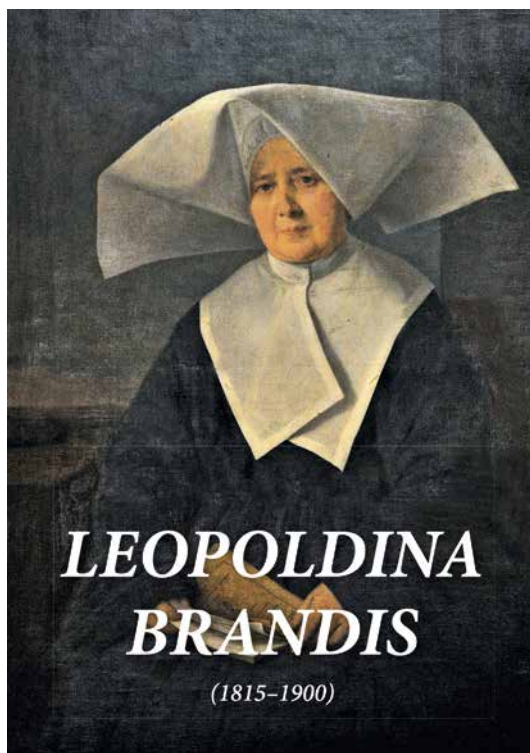

Utrinek iz filma o božji služabnici Leopoldini Brandis

Mater Brandis spoznavamo tudi iz njenih spisov, saj človek s tem, kar posreduje drugim, izraža, kaj nosi v sebi. V tem smislu bi lahko rekli, da je Življenjsko pravilo za bolniška dekleta odraz njenega življenja in si lahko dovolimo, da jo opišemo z njenimi lastnimi besedami:

SLUŽABNICA UBOGIH

V ljubezni je vsa popolnost in svetost in ljubezen do bližnjega je od ljubezni do Boga neločljiva; njena dela so v Božjih očeh dragocena. Ker je bila m. Brandis v svojem srcu z Bogom nenehno v čudovitih stikih, je navzven izžarevala plamene neutrudne gorečnosti za dela ljubezni. Kakor Marija k Elizabeti je ona hitela k ubogim, da jim prinese tolažbo in pomoč. S požrtvovalno ljubeznijo jim je stregla ter z

M. Leopoldina Brandis

nežno previdnostjo delala na tem, da bi srce njenih bolnikov dobilo dobre vtise o Bogu. Z njimi je vedno imela prisrčno sočutje. Nikoli ni hotela slišati zoper kogarkoli le besedico pritoževanja. Bila je ob vsaki uri pripravljena za vsako pomoč. V veri je dojela, da je naš Božji Zveličar sam tisti, katerega v bolnikih neguje in streže; njemu je darovala vse svoje moči in napore ... Vsem je izkazovala usmiljenje in postala vsem vse, da bi vse pridobila za Kristusa.

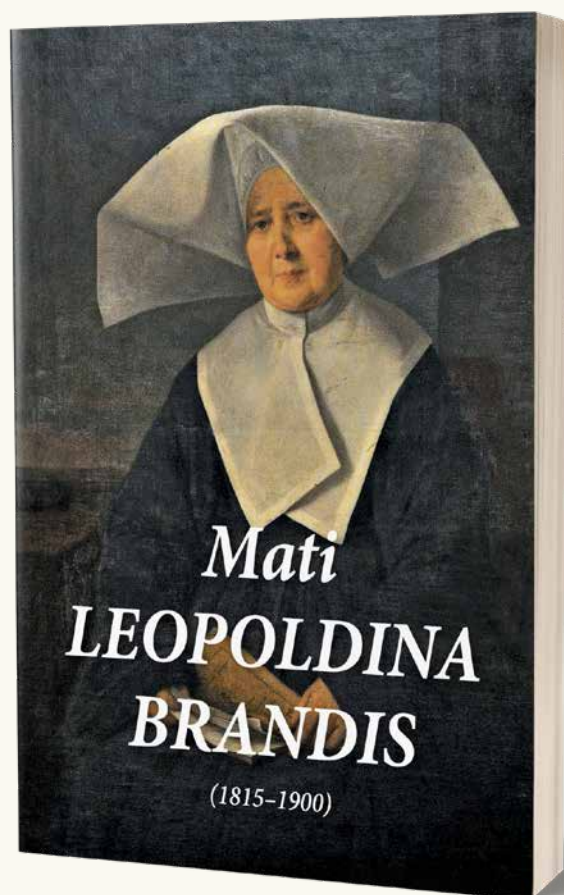
Pri Založbi Družina je izšla knjižica

Mati LEOPOLDINA BRANDIS

(1815-1900)

avtorja Franceta Dolinarja, člana zgodovinske komisije
v procesu za njeno beatifikacijo.

V želji, da bi knjižica pripomogla k večjemu poznavanju
Božje služabnice in poživila zatekanje k njeni priprošnji,
jo priporočamo v branje in razširjanje.

Božično voščilo

*Ob prihajajočih božičnih praznikih vam želimo,
da bi pred jaslicami, v tišini svojih src,
našli bližino Boga, ki je svet ne more dati.*

*Naj bodo zunanje omejitve priložnost,
da v sebi in ob svojih najbližjih odkrijemo pravi mir,
veselje in svobodo, ki jo prinaša novorojeni Odrešenik.*

**V imenu uredništva Vincencijeve poti;
Društvo prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote**